

Editorial

Passió per apropar la
Psicologia

Psicurt

Festival de Curtmetratges
sobre Salut Mental

Act. institucional de la Del.

Dia Internacional per a
l'eliminació de la violència
envers les dones

Grups de Treball

Pèrdues i Processos de Dol,
Coaching, G.E.M.A.

Col·legi Oficial de
Psicologia de Catalunya
Delegació Tarragona

nummen.

Número 69

CONTINGUTS

- 3. Editorial
- 4. Psicurt: Festival de Curtmetratges sobre Salut Mental
- 8. Activitats programades de la Delegació
- 28. Activitats en que col·labora la Delegació
- 38. Humor
- 40. Col·laboracions
- 42. Activitat institucional de la Delegació
- 60.. Notícies al vol
- 64. Grups de Treball

Composició de portada: COPC Tarragona

numen.
publicació de psicologia

EDITORIAL

Jaume Descarrega i Font
Manel Cervera i Martí
Josep Maria Alcañiz i Rodríguez
Ana Gutierrez i Leal
Josefí Pons i Ferré
Margarita Torrente i Torné

COPC TARRAGONA

Av. Ramon i Cajal, 11, 1r 2a
43001 Tarragona
Tel: 977 214 102
Tel: 666 419 489
Fax: 977 214 107
a/e: copc.t@copc.cat
Website: www.copc.cat

D.L.T. 694 419 496

DISSENY I MAQUETACIÓ
Printgrup.com

COPYRIGHT

Tot el material aparegut en aquesta publicació té drets d'autor a menys que s'indiqui el contrari o pot recaure en el proveïdor del material subministrat. Numen pren totes les precaucions per garantir que la informació és correcta en el moment de la impressió o digitalització, però l'editor no assumeix cap responsabilitat per l'exactitud de la informació continguda en el text o els anuncis. Les opinions expressades no són necessàriament recolzades per l'editor o editors.

E DI TORIAL

Acabàvem l'editorial del darrer Numen del 2016 animant-nos a tots com a col·lectiu a continuar somiant i treballant per poder situar la Psicologia al lloc que creiem que li pertoca.

I ho fèiem pensant concretament en un projecte de futur immediat que en aquells moments estàvem a punt de realitzar. Sí, estem parlant d'un interessant i motivador Festival de Curtmetratges sobre Salut Mental, el PSICURT, que ara ja podem dir va ser un èxit organitzatiu, tècnic, qualitatiu, així com de participació i assistència de públic.

El suport del públic assistent va ser el motor que ens va encoratjar a seguir endavant començant a preparar immediatament una segona edició que, a hores d'ara, ja tenim molt avançada. Tan avançada que, en el moment d'escriure aquest editorial, ja us podem comunicar que, 24 hores després d'haver penjat les bases del festival per aquest 2017 a la pàgina web, psicurt.com, ja hem rebut les primeres inscripcions de curtmetratges.

Es tracta doncs d'una nova edició que comença ja amb molt bon peu i que inclourà com a novetats un

premi d'Animació i un parell de premis més a la secció Educurt Exprés, així com el treball als Centres Educatius de primària i secundària projectant els curts guanyadors del Psicurt 2016 i mantenint col·loquis posteriors amb el professorat i els alumnes que permetin posar damunt la taula la importància de la salut mental des dels seus diferents vessants: preventiu, de promoció i d'intervenció.

I si el Psicurt era una de les activitats destacades del 2016, volem situar al mateix nivell d'importància la resta d'activitats organitzades al llarg de tot l'any pels diferents Grups de Treball de la nostra delegació, per la nostra Junta Rectora i les realitzades en col·laboració amb altres col·legis professionals, entitats, associacions o institucions. Precisament per això vam voler editar un vídeo que inclogués diferents fotografies de totes aquestes activitats i que conjuntament amb el making off del festival van ocupar un lloc preferent a la nostra trobada anual amb els nostres col·legiats. El ja tradicional còctel de Nadal, que aquest any es va celebrar en el marc incomparable d'El Seminari, va incloure dins el programa la creativitat musical i

fotogràfica d'aquells col·legiats que comparteixen la seva passió professional entre la psicologia i altres disciplines artístiques. Així, després de donar la benvinguda als nous col·legiats i del reconeixement d'aquells que complien 25 anys o més de col·legiació, vam poder escoltar un magnífic concert de la nostra companya músic i psicòloga Neus Plana, acompanyada al violoncel per Alexis Lanza i vam cloure l'acte amb la presentació de l'interessant projecte fotogràfic solidari d'Isaïes Mena que culminà amb la seva exposició "Àfrica, el parlar del tambor".

Tanquem aquest editorial desitjant-vos un feliç 2017 amb una fotografia de tot l'equip que conformem el Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya, els membres de l'equip tècnic administratiu i les Juntes Rectores de les Delegacions de Girona, Lleida i Tarragona, de la Junta de Govern i de les Seccions Professionals. Tal com diu el proverbi africà "Sols anem més ràpid, junts arribem més lluny".

Que gaudiu de la lectura ...

PSICURT FESTIVAL DE CURTMETRATGES SOBRE SALUT MENTAL

Gala inaugural del Psicurt

Els guanyadors van ser:

- En la Categoria OFICIAL el primer premi va ser per a “La Jaula” de Nacho Gutiérrez-Solana, el segon premi “Donde caen las hojas” d’Alícia Albarés i el tercer premi “Indios y Vaqueros” d’Emilia Ruiz. El premi del públic va ser per “Donde caen las hojas” d’Alicia Albaré.
- En la Categoria EDUCURT el primer premi va ser “Complejos” de l’IES EUROPA i el segon premi “No wifi No love” de l’IES JOVELLANOS.
- Premi EDUCURT EXPRES: “Eutimia” de Joshua Navarro.

El Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya (COPC) des de la seva Delegació a Tarragona, va organitzar el passat mes d’octubre el PSICURT, un festival de curtmetratges sobre salut mental amb l’objectiu d’acostar a la ciutadania els diferents àmbits de la salut mental, com són la prevenció, la promoció i la intervenció, a través del cinema.

El PSICURT compta amb la Secció OFICIAL, en la qual es van presentar

més d’un centenar de curtmetratges, amb 25 finalistes, i la Secció EDUCURT dirigida a estudiants. Aquesta última pretén aconseguir que els joves treballin temes socials que es puguin relacionar amb la salut mental i l’equilibri emocional ja sigui des de l’àmbit de la salut, l’educatiu, el familiar, etc. Dins d’aquesta secció trobem la categoria EDUCURT EXPRES, en la qual la producció dels curts es va realitzar a Tarragona durant els dies del festival.

Després de l’èxit de participació d’aquesta primera edició amb més de 600 assistents, ja estem treballant en la propera edició per a octubre de 2017.

PSICURT

FESTIVAL DE CURTMETRATGES

Josep Vilajoana, Josep Ma. Prats i Jaume Descarrega presentant la Gala Inaugural del Psicurt

David Planell, director de la pel·lícula "La Vergüenza"

David Planell i Jaume Descarrega. Cinefòrum posterior a la reproducció de la pel·lícula "La vergüenza"

PSICURT
FESTIVAL DE CURTMETRATGES

Secció EDUCURT EXPRES

Gala de cloenda del Psicurt

Participants i organitzadors del Psicurt

ACTIVITATS PROGRAMADES PER LA DELEGACIÓ

III CICLE DE CINEMA, MÚSICA I PSICOLOGIA

III CICLE DE CINEMA, MÚSICA I PSICOLOGIA

13 OCTUBRE **20 OCTUBRE**

WHIPLASH **ROCANROLCOR**

27 OCTUBRE **3 NOVEMBRE**

SINFONIA DE PRIMAVERA **AMY**

PROJECCIÓ DE LA PEL·LÍCULA AMB COL·LOQUI POSTERIOR

ENTRADA GRATUÏTA (PRÈVIA INSCRIPCIÓ A LA WEB DEL COPC)

QUAN
13, 20 i 27 d'Octubre
3 de Novembre
18:00h

ON
Antiga Audiència de Tarragona
Plaça Pallol, 3

ORGANITZA
 Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya
Delegació Tarragona

COL·LABORA
 AJUNTAMENT DE TARRAGONA

WWW.COPC.CAT

Per tercer any consecutiu, la delegació de Tarragona del COPC, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona, ha organitzat, durant els mesos d'octubre i novembre, el III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. El cicle té per objectiu interconnectar les 3 disciplines i fer un anàlisi col·lectiu posterior, a través del cinefòrum, de com afecta la música a les nostres emocions.

En aquesta ocasió hem comptat amb 4 sessions distribuïdes entre el 13, 20 i 27 d'octubre i el 3 de novembre. A la primera, es va projectar el film "Whiplash", amb el col·loqui posterior a càrrec de Maria Checa, psicòloga clínica col·legiada, i Raül Cid, artista i músic.

A la segona es va projectar "RocanrolCor", amb la participació de Nando Caballero, protagonista de la història, Vicenç Ferreres, director del documental i Marta Carrera, psicòloga col·legiada.

A la tercera vam veure "Simfonia de Primavera", i vam poder comptar amb la col·laboració de Neus Plana, psicòloga col·legiada i intèrpret de flauta travessera per l'ESMuC i Luis Suárez, musicòleg articulista, crític en revistes especialitzades i realitzador de programes musicals radiofònics.

Amb la projecció de la pel·lícula "Amy: La chica detrás del nombre" es va posar punt final a la tercera edició del cicle i el col·loqui posterior

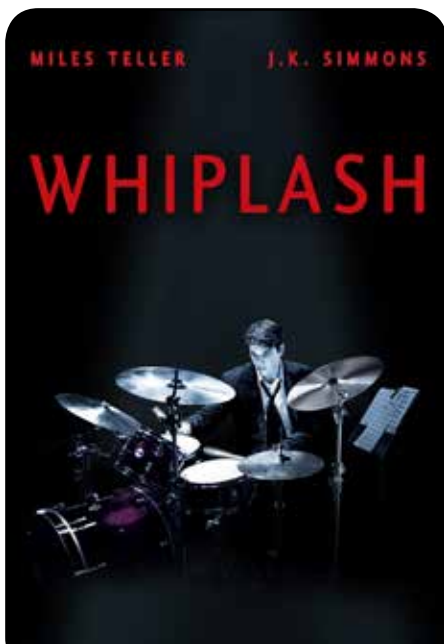
Jaume Descarrega i Josep Ma. Prats. Inauguració del III Cicle de Cinema, Música i Psicologia.

va anar a càrrec de Patrícia Ros, psicoanalista i responsable del Servei de Prevenció de les Addiccions de l'Ajuntament de Tarragona; i Gerard Torres, músic, mestre d'acordió diatònic i professor de secundària.

A continuació us deixem l'enllaç de l'entrevista de ràdio a la que va assistir l'Ana Gutiérrez, membre de la Junta Rectora de la delegació de Tarragona del COPC per presentar el cicle i el tràiler de les 4 pel·lícules projectades.

Entrevista de ràdio:

http://cadenaser.com/emisora/2016/10/13/ser-tarragona/1476360799_654650.html

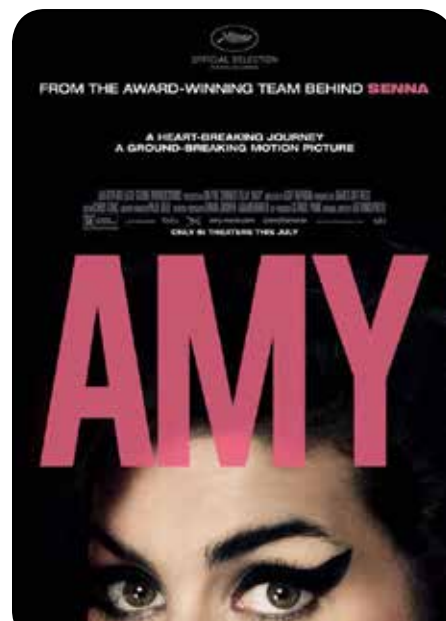
Tràiler Whiplash. <https://www.youtube.com/watch?v=tXploxlYWL4&t=1s>

Escena de Simfonia de Primavera. <https://www.youtube.com/watch?v=QSvyDYiRfno>

Tràiler RocanrolCor. <https://www.youtube.com/watch?v=WjYRaTeBes>

Tràiler Amy, la chica detrás del nombre. <https://www.youtube.com/watch?v=BUFOPcTp78M>

Whiplash. Fotograma de la pel·lícula. Imatge descarregada de: <http://static.magazine.dafy.org/2015/02/whiplash-scream-1024x576.jpg>

WHIPLASH

Comencem el III cicle de Cinema, Música i Psicologia amb la pel·lícula Whiplash, dirigida pel Damien Chazelle.

Es tracta d'una història autobiogràfica sobre la superació personal. Al llarg de la projecció anem veiem com, en ocasions, s'està disposat a sacrificar-ho tot per aconseguir un objectiu i com es pot justificar, per això, qualsevol mètode d'ensenyament i l'actitud del docent, amb aquest cas de tirania, obsessió, recerca de la perfecció, intransigència i negació o ridiculització del món emocional.

La trama de superació vital del protagonista que vol aconseguir

a partir del seu talent per la bateria, desenvolupar al màxim les seves pròpies aptituds i punts forts (sacrifici, constància, perseverança...) per convertir-se en l'alumne perfecte i ser acceptat i reconegut pel seu professor, ens mostra un recorregut per diferents estats emocionals (pena, ràbia, decepció, por, alegria, passió...) on les emocions no es tenen presents per ajudar a descobrir el talent intern i augmentar l'espai de coneixement, de diàleg intern i de creixement personal i professional, sinó que són utilitzades com a vulnerabilitats amb les que es pot atacar, denigrar, ridiculitzar, criticar i manipular als altres.

Col·lateralment es toquen d'altres temes bàsics des de la Psicologia, no

només els dels mètodes educatius i els models del professorat, com són el tema de gènere on es veu a la dona com algú sensible i per tant inferior a qui utilitzar, el tema de la submissió i el domini a la relació alumne-professor, el tema de la patologia obsessiva, el tema del maltractament (perfil de víctima, perfil de maltractador amb agressions físiques i psicològiques, el tema dels valors i, és clar, el tema de les emocions (ràbia, venjança, decepció...) i la seva gestió, tot això envoltat d'una música extraordinària i d'una gran producció cinematogràfica... Una gran pel·lícula.

Maria Checa, psicòloga clínica col·legiada 4.964

Maria Checa i Raül Cid. III Cicle de Cinema Música i Psicologia. Col·loqui posterior a la projecció Whiplash

El passat 13 d'octubre es va presentar el III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. La pel·lícula escollida per a iniciar aquest cicle va ser "Whiplash".

Whiplash és una pel·lícula dramàtica nord-americana del 2014, escrita i dirigida per Damien Chazelle. Està protagonitzada per Andrew Neiman (Milers Teller) que és un jove i prometedora bateria de jazz que es matricula en el conservatori de música Shaffer, a la ciutat de Nova York, considerat el millor del país.

Allà, Andrew es troba amb una competència ferotge on els seus somnis de grandesa són assessorats per Terence Fletcher (JK Simmons), un perfeccionista i abusiu director d'orquestra que no s'aturarà davant de res per obtenir el màxim potencial d'un estudiant. Completen el repartiment Melissa

Benoist, Austin Stowell, Jayson Blair, i Kavita Patil.

Aquest film va guanyar bastants premis, com l'Oscar al millor actor de repartiment o l'Oscar al millor muntatge, entre d'altres.

Des del vessant musical i pedagògic, ens mostren una perspectiva diferent del que estem acostumats, cada dia dels estudiants és un nou repte que comporta un gran patiment, frustració, superació, falta d'autoestima, ràbia, competició, etc.

Tot un ventall de sensacions i emocions ben variades que et fan plantejar si és una bona idea voler dedicar-te a aquesta professió.

Val a dir que els alumnes que volen estudiar en aquest conservatori i amb aquest professor en concret, ja saben al que van, coneixen el

seu caràcter i la seva forma de treballar i ensenyar. Tot i així, per ser els millors, creuen que aquesta és la millor manera, es sotmeten a tot tipus d'humiliacions i a altres qüestionables tècniques pedagògiques.

La música és ben present en tota la pel·lícula, utilitzant una banda sonora ben coneguda, i aprofitant els plans curts per a introduir compassos musicals (normalment de percussió) molt ben trobats i relacionats amb el que està passant, potenciant així la intensitat visual i emocional.

Al debat posterior de la pel·lícula, teníem entre el públic, a músics, professors de música, psicòlegs, estudiants, gent interessada en el tema, etc. La major part de polèmica que es va generar va ser al voltant del sistema d'ensenyament que el professor practicava.

Tant si ets o no, estudiant, músic o professor de música, és un film que t'enganxarà des de la primera seqüència, captant tota la teva atenció fins al final, i farà que et plantejis fins on estàs disposat a arribar per tal d'assolir els teus somnis.

Raül Cid, artista i músic polifacètic

ROCANROLCOR

El dijous 20 d'octubre vam participar al III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. Presentàvem el documental biogràfic RocanrolCor. Veníem de Sabadell i amb una hora de trajecte vam arribar a l'Antiga Audiència de Tarragona amb temps per provar que la pel·lícula es veïés i s'escoltés bé. Amb l'ajuda de la Maria Arévalo de l'equip administratiu vam resoldre els problemes tècnics que solen sorgir amb la tecnologia i els formats digitals, i malgrat els nervis inicials tot va estar a punt per començar a l'hora prevista.

Nando Caballero és el protagonista de RocanrolCor. Músic, locutor de ràdio, persona creativa i polifacètica. Un infart i una operació de cor el van tenir fora de combat gairebé tot el 2013 i bona part de l'any següent. El documental mostra l'evolució de Nando Caballero en aquest període de convalescència i com amb l'ajuda de la família, aconseguirà refer-se d'aquest ensurt i reinventar-se, tot amant amb música, bon humor i molt amor. El canvi més important que viu al final del procés és la seva conversió al vegetarianisme, que li aportarà un creixement personal, una nova visió del món i noves experiències vitals quotidianes i professionals.

El col·loqui posterior comptava amb la participació del mateix Nando Caballero, amb el director del documental Vicenç Ferreres de la productora Plans Films i amb la Marta Carrera, psicòloga i coordinadora del Grup de Treball Psicologia Clínica en Atenció Primària de la Delegació de Tarragona del

Vicenç Ferreres, Marta Carrera, Jaume Descarrega i Nando Caballero. III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. Projectió: RocanrolCor

Marta Carrera, Nando Caballero i Vicenç Ferreres. III Cicle de Cinema Música i Psicologia. Col·loqui posterior a la projecció RocanrolCor

COPC. Van sorgir reflexions al voltant dels processos psicològics associats a les malalties greus, tant els que pateixen els pacients com els seus acompanyants, parelles i família. Es va parlar també de com el personal mèdic informa de les malalties als pacients i familiars i com s'haurien de tractar aquests temes tan delicats. Les intervencions del públic assistent van posar en evidència que l'experiència de Nando Caballero és una mostra de superació a les adversitats admirable i inspiradora.

Finalitzat l'acte vam estar una bona estona al bar de davant l'Antiga Audiència seguint comentant les relacions entre la salut, la música i el vegetarianisme amb el Jaume Descarrega i altres membres del COPC. I vam acabar la jornada com havia de ser, sopant en un restaurant vegetarià de Tarragona abans de tornar cap a Sabadell.

Vicenç Ferreres, director del Plans Films, dissenyador gràfic i activista cultural. Plans Films és una productora de Caldes de Montbui que centra el seu interès en el camp musical i cultural, centrada en l'escena alternativa de persones creatives en contextos poc convencionals.

Enllaços:

www.plansfilms.com

EQUIP TÈCNIC

Direcció, guió i muntatge: **Vicenç Ferreres**

Direcció de fotografia: **Toni Ficant i Helena Pielias**

So: **Roger Riera, Vicenç Ferreres i Anna Casacuberta**

Masterització so: **Jordi C. Corchs**

Subtítols: **Rosa Ferreres**

Amb la col·laboració de **Jose Tostoneone** a la foto fixa.

SINFONÍA DE PRIMAVERA

Filme de 1983, producció alemana.
Guió y direcció de Peter Schamoni.
Reparto: Herbert Grönemeyer,
Nastassja Kinski, Rolf Hoop.

La pel·lícula narra la història de amor entre Robert Schumann y Clara Wieck, amor que encuentra una radical oposició en el padre de Clara, Friedrich, por oscuros y pasionales motivos. Pero el triunfo del amor representará cosas muy distintas en cada uno: para Friedrich está claro, es su gran derrota. Él ha sacrificado su vida por el amor de su hija que inevitablemente desea encontrar su camino. Para Robert representa su gran victoria, que culmina en la composición de la "Sinfonía de la primavera".

"La Sinfonía de Primavera" fue la primera gran sinfonía que Robert Schumann compuso, alcanzando un número de cuatro en total. Lo hizo poco después de casarse con la también pianista y compositora Clara Wieck, tras años de arduas discusiones con el padre de ésta, que se oponía al enlace. Es por ello, que esta sinfonía puede considerarse un feliz colofón a una relación de noviazgo lleno de trabas.

Pel·lícula biogràfica que se ocupa, con un ritmo brusco justificado musicalmente por múltiples escalas pianísticas, de los años de juventud de Schumann, haciendo especial hincapié en la facetas artística y afectiva del personaje. Pondera la positiva influencia que Clara Wieck tuvo sobre su marido, contiene además una sutil visión feminista de la relación entre los dos talentos musicales, y es que la pianista deja

Luís Suárez, Jaume Descarrega i Neus Plana. III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. Projectió: Sinfonía de primavera

de ser una niña prodigio explotada por su padre, para convertirse en madre de familia numerosa subyugada al genio de su marido, algo no del todo cierto a tenor de los hechos históricos, pues en la vida real Wieck continuó componiendo y ofreciendo conciertos después de casada.

La época histórica y social en la que se desarrollan los hechos es el romanticismo.

El Romanticismo es un movimiento cultural y político originado en Alemania y en el Reino Unido a finales del siglo XVIII como una reacción revolucionaria contra el racionalismo de la Ilustración y el Clasicismo, dándole importancia al sentimiento. Su característica fundamental es la ruptura con la tradición clasicista basada en un conjunto de reglas estereotipadas. La libertad auténtica es su búsqueda constante, por eso es que su rasgo revolucionario es incuestionable. Debido a que el romanticismo es

una manera de sentir y concebir la naturaleza, la vida y al hombre mismo es que se presenta de manera distinta y particular en cada país donde se desarrolla; incluso dentro de una misma nación se desarrollan distintas tendencias proyectándose también en todas las artes.

El Música en el Romanticismo:

La condición de músico experimenta cambios radicales respecto al siglo anterior, fruto de los agitados cambios sociales que se están produciendo. El músico pasa de estar al servicio de una corte a ser un profesional independiente. La nueva conciencia que adquiere el artista en esta nueva sociedad alcanza también a transformar la conciencia del músico, que se siente como un ser dotado de un don especial, de un halo místico. El patronazgo que la nobleza y la Iglesia tenía sobre el músico se traslada ahora al ámbito empresarial o al de las salas de conciertos. El músico compone ahora

Neus Plana i Luís Suárez. III Cicle de Cinema Música i Psicologia. Col·loqui posterior a la projecció "Sinfonía de Primavera"

casi en toda su totalidad para la burguesía y para la clase media.

Este papel tiene mucho que ver con la visión que tiene ahora la sociedad de su producción. La música romántica deja de estar al servicio de la religión, en el mismo grado que deja de ser música de consumo o de entretenimiento de las clases nobles. Ahora, el arte tiene un sentido por sí misma, y la música es una de las más elevadas formas de expresión artística. Los compositores y los teóricos del arte, piensan que la música debe comprometer al hombre en su totalidad y, ya que luego, la condición del artista no puede ser otra que la libertad absoluta con respecto a cualquier vínculo moral y material. El músico compone a partir de ahora para él, para la eternidad, y ya no para ocasiones concretas. La música no necesitaba ser útil ni instructiva, sólo tenía que ser arte.

De este concepto vital, parte también la diferenciación que se establece en el Romanticismo, entre el músico

como compositor, imbuido del espíritu del "genio", y el músico como intérprete, bien sea profesional asalariado o bien un aficionado o diletante.

La de Beethoven constituye el tránsito entre la orquesta clásica y la romántica, que no aumenta el cuadro de intérpretes de la orquesta mozartiana, pero confiere a la articulación orquestal un movimiento más enérgico y mayor expresividad en todos los instrumentos, lo que le da una nueva dimensión. La orquesta romántica parte de estos descubrimientos, que adquieren un nuevo impulso en la obra de Brahms. Los compositores románticos se interesan por explotar la variedad tímbrica y los aspectos expresivos de todos los instrumentos.

Todo esto trae consigo, la creación de nuevos instrumentos, como el pianoforte, la tuba, el corno inglés, el contrafagot y el saxofón, y el perfeccionamiento de los ya existentes; sirva como ejemplo

el sistema de llaves en los instrumentos de viento, que les facilita la interpretación en ciertas tonalidades.

Al mismo tiempo que se cultivan las grandes formas instrumentales, los compositores exploran las sonoridades del íntimo, con formas libres, en las que se le dan rienda suelta a la fantasía y a la emoción, generalmente para piano y, en menor medida, para el violín. Entre las muchas que nacen o se desenvuelven durante el Romanticismo.

Robert Schumann sufre desde bien joven el no poder ser virtuoso para convertirse en uno de los grandes compositores del romanticismo. Su vida i su obra están constantemente interrelacionadas y reflejan la naturaleza de esta época: pasión, drama y alegría. Todo esto lo observamos en cómo vivía, en la manera en la que creaba sus obras (llenas de agitación, calma y significado) así como de la patología que sufría: el trastorno bipolar.

Las crisis nerviosas, depresiones y períodos de reclusión completa fueron frecuentes en la vida de Schumann. El deterioro psíquico que padecía se relacionó con la Sífilis (o con el tratamiento médico desastroso a base de mercurio, habitual durante la época y casi peor que la enfermedad) pero con los años se descartó la hipótesis ya que los síntomas de desequilibrio mental eran evidentes desde su juventud. El diagnóstico de la época fue demencia precoz, un trastorno que posteriormente cambiaría su nombre y sería denominado esquizofrenia. Actualmente, la

teoría más aceptada es que padecía trastorno bipolar (enfermedad maníaco - depresiva): Alteración del estado de ánimo donde hay saltos sucesivos de euforia extrema (manía) a una depresión profunda. Los pacientes bipolares suelen ser creativos cuando están saliendo de la fase depresiva y es así como le pasaba a Schumann, un hombre de carácter hipersensible y muy creativo que aprovechaba las fases maníacas del trastorno bipolar para crear. Inventó dos personajes imaginarios que representaban su personalidad y le permitían crear según su estado emocional y anímico: Uno era Eusebius caracterizado por su carácter intuitivo, soñador y melancólico así como enamorado y poético y el otro era Florestán que destacaba por ser fogoso, épico, apasionado y un tanto agresivo. Al principio da una salida artística en sus tendencias principales con estos personajes pero más adelante entra en una inestabilidad emocional muy agravada donde esta dualidad se relaciona con el trastorno bipolar considerando que Eusebius era su parte depresiva mientras que Florestán era su parte maníaca.

Tenía muy presente su parte humana en sus obras afirmando que un músico es ante todo un hombre. Uno de los aspectos a destacar es su carácter generoso con sus iguales, reconociendo el trabajo de los artistas y su talento. Su sufrimiento con la enfermedad no le impidió ser generoso y ayudó a muchos músicos diferenciándose así de otras más bien egoístas y envidiosos del talento externo. Fue amigo de sus compañeros músicos teniendo una actitud constructiva, libre de rivalidades. Se destaca a

Mendelssohn y a Brahms, entre otros.

Expresaba con la música los significados de todo lo que la rodeaba y sentía, tenía un talento especial para retratar en la melodía los sentimientos y los rasgos de personalidad de gente conocida. Se dice que describía musicalmente a algunos amigos de forma muy exacta y cómica de tal manera que todo el mundo empezaba a reír al escuchar aquellos fragmentos personalizados.

Un aspecto a destacar es la concienciación entre los protagonistas de la nueva etapa artística, muchos de ellos críticos (como en el caso de Berlioz o Schumann), otros de ellos virtuosos y una parte directores de formaciones musicales (como Liszt o Mendelssohn), que entre ellos ayudan a la divulgación de la obra de la producción de sus compañeros de profesión y el sentamiento de la misma en el mundo cultural.

Schumann afirma que el “deber del artista es enviar luz a la oscuridad de los corazones de los hombres”, una imagen quizás de cómo vivía una psique alterada.

Luis Suárez, musicólogo articulista, crítico en revistas especializadas y realizador de programas musicales radiofónicos

Neus Plana, intérprete de flauta travesera por la ESMuC i psicóloga colegiada 24.635

AMY, LA NOIA DARRERE DEL NOM

El título del documental ja ens convida a anar més enllà, a no quedar-nos amb un nom en ocasions rutilant però també de vegades ridiculitzat. L'afició de l'Amy per gravar moments de la seva vida ens permet guaitar dins la seva intimitat des de ben petita per intentar comprendre el perquè d'un final tant prematur com tràgic, malgrat ser, per a molts, la crònica d'una mort anunciada.

A través d'un metratge de més de dues hores, trobem moments evolutius que llancen certa llum sobre la precarietat del seu desenvolupament psíquic personal. Als 18 mesos de vida, el pare s'enamora d'una altra dona però continua convivint amb la mare de l'Amy fins que es divorcien, moment en què la nena té 9 anys.

Podem suposar una infància acompanyada per una mare trista i confusa, i un pare més absent que present. L'absència de límits ben definits i tranquil·litzadors es plasma en una imatge de l'Amy tirada per terra, presa d'una rebequeria infantil. La seva mare es mostra impotent i incapaç de frenar-la mentre que el pare no hi apareix. Encara que no pot ser més que un esquema intuït a través de les imatges, l'entorn familiar de l'Amy coincideix amb el que Víctor Korman descriu com adictògen o addictiu (1)

En el seu 14 aniversari sorprèn amb un talent inusual imitant el famós *Happy Birthday* de Marilyn al president J.F. Kennedy. Una veu espectacular, amb uns matisos i girs propis d'algú que ha viscut

moltes més experiències que una jove adolescent. Tanmateix no ens sembla artificial o impostada, sinó enormement autèntica. L'amor pel jazz, llegat del pare, i el seu talent innat com a cantant fan de la música la bastida que amb prou feines sosté un psiquisme dèbilment estructurat.

L'Amy escriu cançons, escriu la seva vida, les seves emocions, com si es tractés d'un exercici terapèutic. Gairebé totes les lletres transiten pels pitjors períodes viscuts, que són també els més fructífers artísticament parlant.

Mentrestant, les addiccions a l'alcohol, la marihuana, l'heroïna i el crac van minant una precària "dinàmica desitjant". L'escena que millor ho mostra es dona quan l'Amy, encara a l'escenari, sense públic, i amb els 6 Grammys aconseguits pel seu àlbum *Back to Black*, li confessa a la seva millor amiga "tot això, sense drogues, és un rotllo."

Però la pitjor addicció és la seva dependència de l'altre. D'una banda, l'amor cap a un pare que li diu que ella "està bé" i avorta la possibilitat d'iniciar una rehabilitació, com canta en la seva famosa cançó *Rehab*. Per l'altre, l'amor cap al seu marit, un recalitrant drogodependent. Tots dos tanquen el cercle que impedeix a l'Amy estimar-se prou a si mateixa com per trencar aquestes dependències mortíferes. De nou, seguint a Korman, veiem com els "processos d'autonomització dels subjectes subjectats a la droga són tan precaris que els fan psico-dependents abans que drogodependents". (2)

En tota aquesta travessia agònica, la

Patricia Ros. III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. Projectió: Amy, la chica detrás del nombre

música i el seu extraordinari talent no poden complir amb la seva tasca sublimatòria i terapèutica, no poden lligar Imaginari, Simbòlic i Real en un nus estructurat i consistent governat per Eros. L'ombra de la repetició tanàtica plana sobre l'Amy i la seva relació marital devastadora, en què tots dos coquetegen impudicament amb la mort, amb agressions i lesions mútues. Impacta veure com l'Amy, en una sessió fotogràfica, es lacera l'estómac amb un mirall trencat per escriure sobre la seva pell "estimo a en Jake".

I és aquí on entra en joc el tercer agent: l'entorn social, econòmic i mediàtic que envolta a l'artista. La pressió és enorme, els interessos per obtenir beneficis crematístics l'empenyen a una espiral a la qual només pot fer front de l'única manera que coneix: anestesiant-se, intentant alterar químicament una percepció del món que no li agrada i contra el qual es rebel·la.

No deixen indiferent a ningú les imatges de l'Amy totalment beguda

Gerard Torres. III Cicle de Cinema, Música i Psicologia. Projectió: Amy, la chica detrás del nombre

sobre l'escenari, intentant obtenir ajuda dels seus músics mentre ells segueixen tocant i sent espectadors passius del que passa. Per què ningú la va agafar del braç i la va baixar d'allà per allunyar-la de tot i de tots? Per què ningú li va oferir un espai terapèutic on superar aquest infern?

La resposta no és fàcil, ningú la té ja. Hem de conformar-nos amb les especulacions, els intents d'acostament a una comprensió més profunda de la seva curta vida i la seva trajectòria artística. Per als que admiràvem el seu talent i la seva veu, ens queda el consol d'haver-la vist gravar duets amb el seu ídol Tony Benet, qui va ser primer ídol del seu pare i després, per identificació, ella se'l va fer seu.

Almenys la vam veure complir un dels seus somnis.

Patricia Ros Garcia. Psicòloga Clínica. Directora Equip de prevenció en l'àmbit de les drogues. Ajuntament de Tarragona. Psicòloga col·legiada 3.368

III JORNADA D'ATENCIÓ PRIMÀRIA I PSICOLOGIA

Un any més, el passat 14 d'octubre, la delegació, juntament amb l'Ajuntament de Tarragona i la col·laboració de l'Obra Social "La Caixa", les delegacions de Girona i Lleida del COPC, la Secció de Psicologia Clínica, de la Salut i Psicoteràpia del COPC i els Serveis Territorials de Salut al Camp de Tarragona van organitzar la III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia.

Es tracta d'una jornada interdisciplinària que acull professionals dels diferents territoris de Catalunya amb la finalitat d'abordar la pràctica sobre la teoria: el treball interdisciplinari en atenció primària potenciant així la presència dels professionals de la psicologia dintre de l'àmbit de la salut i l'atenció primària.

La presentació de la jornada va anar

a càrrec del Sr. Jaume Descarrega, president de la delegació de Tarragona del COPC; la Sra. Ana Santos, consellera de Serveis a la Persona de l'Ajuntament de Tarragona; i el Sr. Màrius Mèlich, adjunt a la Gerència de la Regió Sanitària del Camp de Tarragona.

A continuació, la Dra. Nani Valllosera Moll de Alba, presidenta del Fòrum Català d'Atenció Primària va encarregar-se de la ponència inaugural sota el títol "**Malestar emocional: seu? meu? nostre?**". El col·loqui va ser moderat per la Sra. Ariadna Peña, membre de la Junta Rectora de la Delegació de Girona del COPC.

Després d'un petit coffee break es va donar el tret de sortida a la primera taula en la qual es van dur a terme dos col·loquis. El primer, "**Què atenem, Què veiem? Una experiència**

sobre l'Assistència Psicològica en el Context d'Atenció a l'Assistència Primària" el van presentar la Sra. Isabel Pérez Rigau, psicòloga clínica i referent PSP Florida Sud de la Unitat de Salut Mental de l'Hospitalet de Llobregat; i la Dra. Marta Besa Castellà, metgessa de família de l'àrea bàsica Florida Sud de l'Hospitalet de Llobregat.

El segon, "**Sortim de la consulta: Intervenció grupal en fibromiàlgia**" va anar a càrrec de tres membres de l'equip del Servei Municipal de l'àrea bàsica de salut d'Hospitalet de l'Infant-Vandellòs, concretament, la Sra. Bàrbara Mas Corbell, psicòloga; el Dr. Jose Maria Crespo Palau, director i metge especialista en medicina familiar; i la Dra. Mireia Garcia Villarrubia Muñoz, metgessa especialista en medicina familiar.

El col·loqui va ser moderat per la Sra. Teresa Estany, membre de la Junta Rectora de la delegació de Lleida del COPC.

La segona taula, també va comptar amb dos col·loquis. La Sra. Gemma Gallart Batalla, psicòloga general sanitària en consulta privada, va presentar "**La demanda, l'escolta i la pràctica PSI en l'entorn sanitari. Algunes reflexions entorn la pràctica i la posició del psicòleg en l'atenció primària**" i la Sra. Montse Pérez Franco, psicòloga del Programa de Suport a Primària en Salut Mental i Addiccions de la Xarxa Salut Mental del Gironès; i la Dra. Mercè Salvans

Sagué, metgessa d'Atenció Primària del Servei Municipal de l'àrea bàsica de salut Sta. Clara de Girona van exposar "La visita compartida: com a eina diferencial de treball i gestió de canvis amb pacients i professionals".

El col·loqui el va moderar el vicedegà 1r del COPC, el Sr. Ricard Cayula, qui també va encarregar-se de la cloenda de la jornada.

A continuació us deixem material complementari de la III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia que van emprar els ponents o que han escrit per a la revista.

Dra. Nani Vall-llosera Moll de Alba i Sra. Ariadna Peña. III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia. Ponència inaugural: "Malestar emocional: seu? meu? nostre?"

[\(1\) Patiment emocional: Meu? Seu? Nostre?](#)

[\(2\) Què atenem? Què veiem?](#)

[\(3\) Iii jornada d'atenció primària i psicologia: sortim de la consulta: intervenció grupal en fibromiàlgia](#)

[\(4\) Sortim de la consulta: intervenció grupal en fibromiàlgia](#)

[\(5\) La visita compartida](#)

Isabel Pérez, Marta Besa i Teresa Estany. III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia. Taula 1: "Què atenem, Què veiem? Una experiència sobre l'Assistència Psicològica en el Context d'Atenció a l'Assistència Primària"

Bàrbara Mas, Mireia Garcia-Villarrubia, Jose Maria Crespo i Teresa Estany. III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia. Taula 1: "Sortim de la consulta: Intervenció grupal en fibromiàlgia"

Montse Pérez, Mercè Salvans, Gemma Gallart i Ricard Cayuela. III Jornada d'Atenció Primària i Psicologia. Taula 2: "La visita compartida: com a eina diferencial de treball i gestió de canvis amb pacients i professionals"

PRESENTACIÓ DE TREBALLS DE FI DE GRAU

Zainab Er Raklaouy presentant el seu Treball de Fi de Grau: "Entrenamiento en terapia metacognitiva y relación entre las escalas CBQ, PANSS y BCIS en pacientes con psicosis"

una millor acollida i implicació per part dels alumnes de Grau.

A continuació, us adjuntem la presentació del TFG de la Zainab, i un article en el qual la Nerea Martín explica com va crear un Grup d'Ajuda Mútua al llarg de les seves pràctiques curriculars.

[Presentacions Tfg Entrenamiento En Terapia Metacognitiva Y Relación Entre Las Escalas Cbq%2C Panss Y Bcis En Pacientes Con Psicosis.pdf](#)

[Presentacions TFG GRUPS AJUDA MUTUA.pdf](#)

Amb la finalitat de fomentar el vincle dels alumnes de l'últim curs del Grau de Psicologia amb el COPC, la Junta Rectora de la delegació de Tarragona va proposar als estudiants l'opció de presentar els seus treballs de Fi de Grau a la nostra seu.

Finalment, la Nerea Martín i la Zainab Er Raklaouy es van interessar en aquesta proposta tot i que per raons laborals, finalment, només la Zainab va poder dur a terme la presentació.

Així doncs, el passat 26 d'octubre a la delegació de Tarragona del COPC la Zainab va presentar el seu TFG sota el títol "Entrenamiento en terapia metacognitiva y relación entre las escalas CBQ, PANSS y BCIS en pacientes con psicosis".

Des de la delegació de Tarragona del COPC volem felicitar tant a la Nerea com a la Zainab per oferir-se voluntàries i ser les primeres a formar part d'aquesta iniciativa, que esperem, tingui en els pròxims anys,

FÒRUM DE L'ESPECTADOR

La delegació de Tarragona del COPC juntament amb la col·laboració del Teatre Bartrina, de Reus, i el Teatre Tarragona ha organitzat una nova temporada del tradicional Fòrum de l'Espectador.

En aquesta ocasió les obres representades han estat "Vespres de la Beata Verge", "L'Avar", "You say tomato" i "HISTÒRIA".

VESPRES DE LA BEATA VERGE

Teatre Bartrina, Reus 16/10/2016

D'Antonio Tarantino

Traducció: Albert Arribas

Direcció: Jordi Prat i Coll

Interpretació: Oriol Genís i Aleix Peña

Antonio Tarantino. Imatge baixada de <http://dormirajamais.org/wp-content/uploads/2012/12/Antonio-Tarantino.jpg>

Antonio Tarantino és un autor cabdal del teatre contemporani. «Vespres de la Beata Verge forma part d'una tetralogia que l'autor defineix com la seva "tetralogia de la cura", un projecte que partint dels mites evangèlics revisa els grans mites d'Antígona i Medea, uns mites que l'autor considera submergits en les obscures profunditats del subconscient col·lectiu que per als europeus és el món antic.» (extret del web de centaure Produccions).

El text de Tarantino sobre el que es basteix la versió teatral, necessita l'escena. I la posada en escena

requereix fer eleccions de pes, de concepció. En el col·loqui, els actors i director ens van parlar d'altres posades en escena, totes ben diferents, i ens van acostar a entendre el punt de partida del director. És teatre de text, perquè es tracta d'un monòleg, i l'actor no para de xerrar. De fet comença amb una verborrea imparable en que a l'espectador li falta l'aire que l'actor, no se sap com, aconsegueix aspirar. Tanmateix, el text és hermètic, insensible als requeriments de comprensió del públic que, amb

l'ai al cor, no gosa elucubrar què deu estar passant fins que gairebé s'acaba l'obra. I ni així, quan ja ha acabat, pot estar segur d'haver entès bé... El públic es manté atent, sense temps per comprendre, gràcies a l'art i al treball acurat de grans professionals: del director, Jordi Prat, i dels actors, Aleix Peña i particularment de l'Oriol Genís, que porta el pes del monòleg en una interpretació verdaderament extraordinària. El fòrum de l'espectador arriba, després de la funció, com un bàlsam. A mesura

Col·loqui de Vespres de la beata verge, Teatre Bartrina, Reus. Foto: Pep Alcañiz

Teatres Reus.

<http://www.teatresdereus.cat/programacio/vespres-de-la-beata-verge-teatre-bartrina>

Centaure Produccions.

<http://www.centaureproduccions.com/#!vespres-de-la-beata-verge/c1mqf>

Antonio Tarantino a Wikipedia:

[https://it.wikipedia.org/wiki/Antonio_Tarantino_\(drammaturgo\)](https://it.wikipedia.org/wiki/Antonio_Tarantino_(drammaturgo))

que noves veus vesteixen amb paraules les impressions que ha provocat els Vespres de la Beata Verge, cadascú es va adonant que ha entès més que no es pensava, que allò que havia cridat l'atenció de manera fugissera, esdevé una clau de lectura, que il·lumina un altre fragment... És aleshores que el text supura, deixa anar referències, significacions que ens endinsen en el mare nostrum, la deu de la nostra cultura a la que devem, ignorants, el que som, com patim vivim i fruïm.

Josep Maria Alcañiz, col·legiat 313
Enllaços

Col·loqui de Vespres de la beata verge, Teatre Bartrina, Reus. Foto: Pep Alcañiz

L'AVAR

Teatre Tarragona, 28 d'octubre de 2016

Text: L'avar, escrita per Molière el 1668. Adaptació de Sergi Belbel

Director: Josep Maria Mestres

Amb: Joan Pera, Manu Fullola, Júlia Barceló, Ricard Farré, Alba Florejachs, Josep Minguell, Elena Tarrats, Manel Dueso, Òscar Castellví i Xavi Francés.

L'amor als diners. Un amor exclusiu, que l'eleva a la categoria de bé suprem, per sobre d'altres valors (com l'amor, la solidaritat, l'honradesa...). El nostre model econòmic enalteix el guany com a valor suprem. Cobejar el màxim benefici, en situació de lliure competència, comporta millorar l'eficiència, estimula el creixement... Del màxim benefici perseguit per cadascú es deriva, en el conjunt, el màxim benefici per tothom. L'egoisme, deu de bondat. (Si precedim el liberalisme amb el prefix «neo» aleshores es fa palès que la competència no és tan lliure, que els beneficis no són tan generals, i que els guanys d'uns suposen la ruïna de molts. D'aquí el cinisme de felicitar-se per unes dades econòmiques generals favorables mentre creix la pobresa).

La relació d'Harpagon, el nostre avar, amb els diners és d'una altra mena, lluny de les alegries inversores i de la cobdícia. La seva passió apunta menys als guanys que a les pèrdues, més a retenir que a invertir. El que li

Joan Pera. Teatre Tarragona 2016. Foto: Pep Alcañiz.

toca el voraviu, el sentit de la seva existència, és no perdre. Tothora està pendent que ningú no li prengui el seu cofre enterrat al jardí. Les històries que es desenvolupen al seu voltant segueixen una dialèctica, un moviment dramàtic que sacseja els personatges amb diferents identitats i emocions... Una vivor que es fa tant més intensa per contrast amb la posició, invariable de cap a fi, d'Harpagon, insensible a la felicitat dels seus fills ni als lligams familiars... Fins i tot quan li roben el cofre amb el seu tresor, i quan més tard el recupera, la posició d'Harpagon és la mateixa amb la que ha començat la història, perquè la relació que manté amb el

seu objecte de gaudi és constant, invariable, solitària i infeliç.

En el col·loqui es van dir moltes coses interessants. Que la gasiveria de l'Avar pot suplir la manca d'afectes. O l'elogi del diàleg entre Harpagon i Valeri al voltant del «tresor» basat en un malentès: per Valeri el «tresor» és Elisa, filla d'Harpagon de qui està enamorat. Per a Harpagon, el «tresor» és el seu cofre: Per a cadascú el «tresor» té un sentit similar, remet a allò de més valor; però els referents són ben diferents.

Vet aquí que hem caigut de quatre potes en la ficció teatral. Harpagon

només és un personatge, com la resta, i les històries que es passen per dalt l'escenari emmirallen el nostre enteniment... L'efecte del teatre no es basa només en submergir-nos com a espectadors en una ficció i obtenir-ne un plaer imaginari, sinó en fer-nos còmplices, com a subjectes, d'aquesta ficció, i obtenir-ne una satisfacció real. Ens ho va dir el Joan Pera en el col·loqui: en el teatre, l'espectador també és actor. I l'actor? L'actor, que representa de manera magistral el paper d'avar, va ser d'una generositat exquisida amb el públic, en donar el millor d'ell mateix (ep! cobrant, eh).

Josep M. Alcañiz, psicòleg col·legiat
313

Enllaços:

Teatres Tarragona:

<https://www.tarragona.cat/cultura/teatre-dansa-musica/teatre/agenda/tardor-2016/l2019avar-de-moliere>

Crítica d'Ara.cat. «L'avar de Molière, un clàssic en mans de Joan Pera».

http://www.ara.cat/cultura/Lavar-Moliere-classic-Joan-Pera_o_1516648366.html

Crítica a Núvol / L'apuntador, «L'avar o el salt mortal de Molière»:

<http://www.nuvol.com/noticies/l-avar-o-el-salt-mortal-de-moliere/>

Col·loqui L'Avar. Actors. Teatre Tarragona 2016. Foto: Pep Alcañiz.

Col·loqui L'Avar. Actors. Teatre Tarragona 2016. Foto: Pep Alcañiz.

YOU SAY TOMATO

Teatre Bartrina, Reus 13/11/2016

Text: De Joan Yago

Direcció: Joan Maria Segura

*Interpretació: Anna Moliner i
Joan Negrié*

*Coreografia: Joan Maria
Segura*

*Direcció musical i
arranjaments: Xavier Mestres*

Una excel·lent obra produïda per la Sala Trono de Tarragona i que ha viatjat amb èxit per mig món. El títol «You Say Tomato» remet a una cèlebre peça que interpreten, ballant sobre patins, Fred Astaire i Ginger Rogers. És la peça amb que els actors inicien i acaben la funció. Però què diferent, tot i ser la mateixa, la primera interpretació i la segona. Perquè, mentrestant, han passat moltes coses.

El tarannà destructiu i inoportú de l'home és encaixat i manegat amb paciència i habilitat per la dona, que intenta centrar l'acció en les coses urgents i pràctiques: preparar-se per la funció que està a punt de començar, no ser groller amb els tècnics...

L'home no pot parar. La dona, farta, abandona la seva pretensió de reconduir el malestar de l'home, pren al peu de la lletra el que ell diu i en treu les conseqüències (bàsicament: pleguem!). Aquesta estratègia descol·loca l'home, que, sorprès, ja no pot defugir el que ell mateix ha abocat. (La gent acostuma

Anna Moliner, Jaume Descarrega i Joan Negrié. Foto: Pep Alcañiz

Fòrum de l'espectador amb You Say Tomato al Bartrina, Reus. Foto: Pep Alcañiz

a desconèixer el que diu; a més, generalment, tampoc no ho vol saber.)

S'inicia així un joc dialèctic trepidant que els confronta amb el seu desig i posa en qüestió el sentit de la parella. La successió de veritats que afloren tenen un efecte a la vegada desolador i alliberador... S'alça el teló i comença la funció. Però mentre l'assajaven feia un moment formava part de la rutina. Ara aquesta funció mantenia en suspens l'acte esdevingut necessari: decidir. Decidir si volien fer el que feien i si ho volien compartir.

Un moment oportú per obrir el debat. Cada espectador feia la seva hipòtesi sobre si la parella seguiria o no. Fos quina fos la tria, els assistents al fòrum es reconeixien plenament en el tema de la comèdia.

Compartim el Premi Crítica Serra

d'Or al millor text teatral en català concedit a Joan Yago per aquesta obra, que mostra d'una manera molt efectiva com un text n'engloba d'altres que el motiven, i com el mateix text ambiciona ocultar i expressar alhora la veritat que s'hi cou.

Josep M. Alcañiz, col·legiat 313

Enllaços:

Bartrina:

http://www.teatrebartrina.cat/programacio/you-say-tomato#.WFW37ERK_EY

Vídeo Fred Astaire i Ginger Rogers:

<https://www.youtube.com/watch?v=zZ3fjQa5Hls>

Marc Bloch. Imatge baixada de Wikipèdia

HISTÒRIA

Teatre Bartrina, Reus 10/12/2016

HISTÒRIA, de Jan Vilanova
Claudín

Direcció: Pau Roca

Interpretació: Miquel
Gelabert, Vicky Luengo i Pau
Roca

Vestuari: Silvia Delagneau

Il·luminació: Ignasi Bosch

Moviment: Patrícia Bargalló

Música: Pablo Miranda /
Txume Viader

Vídeo: Paula Bosch

La relació d'un estudiant d'història amb el seu admirat professor i amb qui resulta ser la filla d'aquest

professor constitueix la base sobre la que es trenca una reflexió sobre la història. L'estudiant té la tasca d'esbrinar com va ser la mort de l'historiador Marc Bloch (afusellat per la Gestapo el 1944). Les dificultats metodològiques que de seguida es fan evidents, caminen juntament amb les dificultats dels personatges per explicar el que viuen en aquell moment.

Estem tan avesats a aquest terme, *història*, potser perquè l'hem estudiada com a assignatura, que molt fàcilment i imperceptible se'ns esmuny com n'és d'agosarat el terme.

Un text de José Ferrater Mora, *Cuatro visiones de la historia universal*, ens mostra com la idea de recollir, documentar o narrar el passat ha anat prenent forma de diferents maneres en la nostra cultura. La nostra «història» requereix aquesta mena de contextualització filosòfica per esquivar en la mesura del possible la temptació d'igualar el passat amb el relat històric.

La primera pregunta en el fòrum va ser per què el títol de l'obra escriu la primera lletra, la «h», en minúscula i la resta amb majúscula. Més que una resposta concreta, aquest recurs gràfic està al servei de problematitzar la qüestió: hi ha una història, o varies històries? Com articula la veritat o la mentida? La història està en els moviments dialèctics, en els pobles i nacions, o en els actes concrets de persones individuals? Què es pot dir? Què cal callar? Quines opcions tenim nosaltres, determinats per la nostra cultura (i la nostra història, anava a dir!) de copsar les accions d'una

gent d'un altre temps, amb cultures ben diferents? Etc. No esgotem les preguntes. I encara ens podem preguntar sobre la realitat del que ja no és i en quina mesura una cosa que no és ens pot interessar gaire.

Doncs bé. Ens interessa. I tant que ens interessa! Pel que fa a la nostra constitució subjectiva i a la nostra salut mental. Pensem en la importància que té el que ens han explicat, i -sobretot!- el que ens han callat. I com en la pràctica clínica sovint escoltem elaborar la història particular, amb successives revisions i reinterpretacions i assolir algun cop, alguna certesa, que tampoc no garanteixen cap veritat. Necessitem la història i no podem fer història sense acceptar que és forçosament parcial. No arribem a cap sentit sense acceptar l'engany. Com no hi ha Una Història, és la nostra responsabilitat explicar-la.

Josep M. Alcañiz. Col·legiat 313

Enllaços:

Bartrina:

http://www.teatrebartrina.cat/programacio/hist%C3%B2ria#.Wfaw_oRk_EY

Marc Bloch a Wikipedia:

https://ca.wikipedia.org/wiki/Marc_Bloch

Fòrum de l'espectador amb HISTÒRIA. Bartrina. Foto: Pep Alcañiz

Pau Roca, Jaume Descarrega, Vicky Luengo i Miquel Gelabert. Foto: Pep Alcañiz

Fòrum de l'espectador amb HISTÒRIA. Bartrina.
Foto: Pep Alcañiz

ACTIVITATS EN QUE COL·LABORA LA DELEGACIÓ

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "BULLIYNG: UNA FALSA SALIDA PARA LOS ADOLESCENTES"

Jaume Descarrega, Francesc Roca i Joan Gràcia. Presentació del llibre: "Bullyng, una falsa salida para los adolescentes"

Jaume Descarrega, José Ramón Ubieta, Lúdia Ramírez Rafael Muñoz. Presentació del llibre: "Bullyng, una falsa salida para los adolescentes"

Juntament amb l'Escola Lacaniana de Psicoanàlisi i la Biblioteca del Camp Freudià de Tarragona, la delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tarragona van organitzar el passat 5 d'octubre a l'IMET, la presentació del llibre "Bullyng, una falsa salida para los adolescentes".

En la presentació de l'acte van intervenir el Sr. Francesc Roca, Conseller, cap d'Àrea d'Educació, Ocupació i Desenvolupament Econòmic de l'Ajuntament de Tarragona; el Sr. Joan Gràcia, psicòleg clínic i psicoanalista, membre de la ELP i l'AMP, catedràtic en Psicologia al Departament d'Ensenyament i Director de la BCFT; i el Sr. Jaume Descarrega, president de la delegació de Tarragona del COPC,

seguida de les intervencions de José Ramón Ubieta, psicòleg clínic i psicoanalista, membre de la ELP i l'AMP, col·laborador docent de la UOC i co-autor i editor del llibre; Lúdia Ramírez, psicòloga clínic i psicoanalista, membre de la ELP i l'AMP, directora de la BCFB i co-autora del llibre; i Rafael Muñoz, docent de Primària i Secundària, formador dels Departaments de Treball i Ensenyament, inspector en Cap Adjunt dels Serveis Territorials d'Ensenyament a Tarragona i supervisor dels Serveis Educatius.

A continuació us adjuntem les diferents intervencions que es van dur a terme al llarg de l'acte.

[\(1\) Intervenció de José Ramon Ubieta](#)

[\(2\) Intervenció de Lúdia Ramírez](#)

[\(3\) Intervenció de Joan Gràcia](#)

[\(4\) Intervenció de Rafael Muñoz](#)

CURS INFÀNCIA 0-6 ANYS

Organitzat per la Secció de Ciències de l'Educació del Centre de Lectura de Reus i el Centre de Recursos Pedagògics del Baix Camp amb la col·laboració del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya, Delegació de Tarragona.

Centre de Lectura de Reus. Del 18 d'octubre al 20 de novembre de 2016.

Un altre any el Centre de Lectura empen un seguit d'activitats relacionades amb l'àmbit educatiu en el qual podem escoltar moltes veus: de l'Administració, dels professionals, dels pares... des de perspectives molt diverses. L'èxit d'assistència suggereix que el debat i la reflexió seriosos desperten interès; que l'era del tedi i del consum no acaben amb l'esperit crític; que hi ha gent amb ganes de dialogar, compartir, aprendre... Si el nombre d'assistents suggereix aquesta valoració optimista, la qualitat dels debats que acompanyen cada sessió del curs ho demostra.

El programa:

- 18 d'octubre. Inaugura el curs Meritxell Ruiz Isern, Honorable consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya. **L'Educació Infantil: responsabilitats i reptes**, conferència de Carme Ortoll Grífols, Directora general d'Educació Infantil i Primària del Departament d'Ensenyament.

- 25 d'octubre. **Desenvolupament infantil i atenció precoç**. Neus Fuster Pons i Pilar Graset Forasté, pedagogues terapeutes, responsables del Centre de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç (CDIAP) de Reus.

- 8 de novembre. **Vincles afectius i criances**. Jaume Descarrega Font, psicòleg i president de la delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia.

- 15 de novembre. **Creador@s de circumstàncies per aprendre en companyia**. Marisol Anguita López, professora, investigadora narrativa i autora de publicacions del món de l'educació. (Activitat inclosa en l'Antena del Coneixement de la URV)

- 22 de novembre. **Per què encara expliquem contes de fades i de dracs?** M. Àngels Ollé Romeu, pedagoga, autora de nombrosos contes infantils.

- 29 de novembre. **Educar les noves generacions, des del punt de vista dels pares i mares**.

L'EDUCACIÓ INFANTIL: RESPONSABILITATS I REPTES

Conferència de Carme Ortoll Grífols, Directora general d'Educació Infantil i Primària del Departament d'Ensenyament.

Cliqueu a la imatge per accedir a la presentació:

Curs gratuït

Totes les activitats del curs són obertes i gratuïtes.

Inscripcions

fins el 14 d'octubre de 2016

OPCIÓ A:

Docents en actiu:
Al Pla de Formació de Zona:
7020021702

Curs reconegut com activitat de formació permanent.

Curs 2016-2017 del Departament d'Ensenyament de la Generalitat.

OPCIÓ B:

Altres persones interessades:
A la secretaria del Centre

Organitzen:

Secció de Ciències de l'Educació
Centre de Lectura

Centre de Recursos Pedagògics Baix Camp

crp
Baix Camp

Col·labora:

Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya
Delegació de Tarragona

Per a més informació:
Centre de Lectura
carrer Major, 15
43201 REUS
977 77 31 12
secretaria@centrelectura.cat
www.centrelectura.cat

Centre de Lectura de Reus

full informatiu

Consulteu les informacions al web www.centrelectura.cat, al twitter i al facebook. Tel. 977 773 112

Curs Infància 0-6 anys

Del 18 octubre al 29 novembre 2016

El curs tractarà de l'etapa de la infància 0-6 anys des de diferents punts de vista i aportarà eines, estratègies i recursos tant als educadors en general, com a les famílies i al públic interessat en aquesta temàtica.

18 d'octubre. 19:00. SALA D'ACTES

Inauguració del curs

Meritxell Ruiz Isern
Honorable consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya

L'Educació Infantil: responsabilitats i reptes

Carme Ortoll Grifols,
Directora general d'Educació Infantil i Primària del Departament d'Ensenyament

25 d'octubre. 19:00. SALA D'ACTES

Desenvolupament infantil i atenció precoç

Neus Fuster Pons
Pilar Graset Forasté
Pedagogues terapeutes, responsables del Centre de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç de Reus (CDIAP):

8 de novembre. 19:00. SALA D'ACTES

Vincles afectius i criances

Jaume Descarrega Font,
Psicòleg i president de la delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia.

15 de novembre. 19:00. SALA D'ACTES

Creador@s de circumstàncies per aprendre en companyia

Marisol Anguita López
Professora, investigadora narrativa i autora de publicacions del món de l'educació.

Activitat inclosa en l'Antena del Coneixement de la URV

22 de novembre. 19:00. SALA D'ACTES

Per què encara expliquem contes de fades i de dracs?

M. Àngels Ollé Romeu
Pedagoga, autora de nombrosos contes infantils:

29 de novembre. 19:00. SALA D'ACTES

Educar les noves generacions, des del punt de vista dels pares i mares

Ponent pendent de confirmar
Pares/mares

Diseny i producció: **Joan Planes** - 2016/07/21/1042

Marisol Anguita López i els monstres. Foto Pep Alcañiz

Sala d'actes del Centre de Lectura de Reus. Foto Pep Alcañiz

CREADORS DE CIRCUMSTÀNCIES PER APRENDRE EN COMPANYIA

Reus, 15 de novembre de 2016.

Marisol Anguita López. Professora, investigadora narrativa i autora de publicacions del món de l'educació. Activitat inclosa en l'Antena del Coneixement de la Universitat Rovira i Virgili.

La ponent explica l'experiència de treball pedagògic del conjunt de l'escola pública Serralavella, d'Ullastrell, a la comarca del Vallès Occidental, en diferents nivells educatius i amb la participació de la comunitat educativa i local. L'aula esdevé un espai de creació col·lectiva, on el cos participa en l'experiència d'aprenentatge, on s'incuben i es desenvolupen processos de descoberta i de creació que interessin diversos agents de dins i fora de l'escola, on els alumnes assolixen els coneixements a partir de la pròpia recerca i el treball col·laboratiu, amb continguts significatius perquè fan referència a persones, vivències... No es pot ensenyar als nens a ser creatius, però sí que es poden facilitar les

circumstàncies favorables a la creació. Aquest és el paper de l'escola.

La manera d'articular la tasca és construir un relat: els nens fan coses i alhora ells expliquen el que fan. Aquesta manera de treballar implica l'apoderament dels alumnes, que prenen consciència de la seva capacitat d'influir, d'aportar, de resoldre, d'emprendre, d'opinar amb veu pròpia... ser autors del relat.

La documentació textual o gràfica és important. L'objectiu de generar documentació no és pas descriptiu, sinó que s'incorpora en la construcció del relat. La documentació retorna a l'equip, i tothom pot generar documents.

Qualsevol que arriba a classe (pare, alumnes en pràctiques...) pot fer xarxa i sumar-se al relat que es construeix de manera horitzontal, entre tots.

Una bona part de l'activitat educativa consisteix a realitzar projectes. Cada alumne, professor o pare implicat és un agent, la funció del qual no és només executar una

tasca, sinó definir els objectius, els mètodes i les conclusions.

Unes mares embarassades venen a l'escola, on es parla de l'embaràs a través de l'experiència: escoltar el batec de l'embrió, obtenir i comentar informació visual sobre el naixement, etc. Es dissol la barrera que marca el dins/fora de l'escola. En les pintures de Pollock els nens hi veien boscos on s'amagaven monstres. Aquesta visió inicia un plegat d'accions i reflexions que condueixen a realitzar una *performance* amb monstres creats pels alumnes. Somiatruites pirates. Dalí. Frida Kahlo. La guerra. Construccions de pedra seca. La «caixa de vida» com element d'identitat... Un plegat d'experiències educatives que concreten una visió de l'educació engrescadora.

Enllaços:

Web del CEIP Serralavella:

<http://agora.xtec.cat/ceip-serralavella/>

Josep Maria Alcañiz, col·legiat 313

VINCLES AFECTIUS I CRIANCES

El passat 8 de novembre, i dins el cicle “Curs Infància 0-6 anys” al Centre de Lectura i davant un nombrós públic assistent en Jaume Descarrega va presentar la seva xerrada titulada “Vincles afectius i criances”. A partir del canvi d’una sola lletra, la e per la a (a/efectius), va iniciar la seva presentació desenvolupant la importància de les relacions que s’estableixen a nivell afectiu i els efectes que això comporta.

Així, ho va començar exemplificant amb algunes de les frases verbalitzades per la protagonista de la pel·lícula “Amy (la noia darrera del nom)”.

“La meua mare va tenir els seus fills i els va criar tota sola. Quan el meu pare era allí, mai no era allí.

Mai no era allí per a les coses importants. No estic parlant de les curses d’atletisme de l’escola, parlo de la nit quan ens portàvem fatal. Per exemple, quan dèiem que no anàvem a dormir, no hi era per dir:

Escolta a la teua mare.

Saps que vull dir?”

Comentaris als que la seva mare replicava afirmant:

“Me’n vaig adonar que quan la meua filla es decidia es decidia, i era difícil enfrontar-se a ella.

La meua filla diria “mama ets massa tova, massa suau amb mi que sempre em surto amb la meua. Fins i tot podria lliurar-me d’una condemna d’assassinat. Hauries de ser més dura mama”.

I bé, jo només ho vaig acceptar, no era prou forta per dir-li prou.”

El testimoni d’Amy Winehouse i els membres de la seva família, amics i companys de professió van ser el fil conductor que va introduir la importància cabdal dels límits afectius i la seva relació amb la criança.

El cinema va ser el pont amb la

prevenció i la clínica, i la figura de la pediatra i psicoanalista francesa Françoise Dolto van permetre parlar de la importància de les figures paterna i materna a partir de la seva proposta que ens deia:

“Tres segons basten a un home per ser progenitor.

Ser pare és alguna cosa molt diferent.

En rigor només hi ha pares adoptius.

Tot pare veritable ha d’adoptar al seu fill.”

Partint d’aquests 2 elements i tenint en compte el supòsit de la “Carta d’un fill/a a tots els pares del món”, vinyetes d’humor de Mafalda, Snoopy i el Faro, van ser el fil conductor per poder parlar de les relacions familiars i aquells elements que caldria tenir en compte.

A continuació us adjuntem el material complementari de la xerrada per si és del vostre interès.

[Vincles a/efectius i criances.pdf](#)

CICLE DE XERRADES FITA

Javier Feliz. Cicle de xerrades FITA

Els dies 7 i 24 de Novembre, la Fundació de l'Institut de Trastorns Alimentaris (FITA), ha organitzat, en col·laboració amb la Delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya, un cicle de xerrades sobre la conflictivitat en adolescents, tan en centres educatius com en l'àmbit familiar.

La prevenció i l'actuació sobre el Trastorn de Conducta (TC), en la nostra societat s'esdevé imprescindible, degut a la irrupció de Noves Tecnologies, Drogues,

Models Educatius, Estils de Famílies, Comunicació, Emocions i un nombrós seguit de nous aspectes de l'educació d'aquest mil·lenni.

Per tot això esmentat, es pretén informar, així com facilitar, eines i coneixements que permetin detectar, prevenir i actuar sobre el TC i tota la problemàtica que aquest trastorn comporta.

-Xerrada dirigida vers els professionals de l'àmbit educatiu: "Dins l'aula estem amb tu, eines per

a resoldre la conflictivitat a l'aula"

-Xerrada dirigida vers els professionals sanitaris i socials: "Com detectar i prevenir un Trastorn de Conducta (TC) en adolescents"

El terme TC descriu un patró de comportament oposicionista agressiu i antisocial i s'inclou en els trastorns d'inici de la infantesa o l'adolescència. Són patologies mentals on intervenen nombrosos factors familiars, socials, individuals i culturals que actuen

com a coadjuvants i predisposen l'adolescent vers el trastorn.

Aquests trastorns solen aparèixer en l'adolescència, període caracteritzat pels canvis i per la transició entre l'infant i l'adult. En aquesta etapa de la vida, la necessitat d'explorar el món dels adults i la formació d'una nova identitat, pot portar els joves a instal·lar-se en conductes a "contra-corrent" fora de tota norma i rebels, que no són res més que un símptoma i un medi d'expressió dels seus conflictes i angoixes internes. En nombroses ocasions, els adolescents manifesten el seu malestar i les seves infravalorades necessitats d'autoafirmació i reconeixement, per mitjà de conductes transgressores i fins i tot, delictives.

Els problemes que caracteritzen aquestes patologies són els sentiments d'abandó, la baixa autoestima, l'escassa tolerància a la frustració, la falta de límits i de contenció familiar, la minsa i disruptiva comunicació, així com la influència contrària i vincle negatiu familiar. Tot plegat, unit a altres factors desencadenants, així com esdeveniments vitals estressants, poden donar lloc a l'aparició d'un Trastorn de Conducta(TC).

ADOLESCÈNCIA I TC

En l'adolescència, entesa com a una etapa de canvi i de transformació del nen fins l'adult, veiem una transició on els protagonistes no són adults però ja no són nens. Són joves que han de descobrir una nova identitat, així com començar a gestionar una nova autonomia individual. Tot això, ofega la capacitat de raonar de l'adolescent provocant-li inseguretats, pors, dubtes i la presència d'una identitat difosa, centrada en la imitació, acceptació i creació de grups d'iguals d'influència negativa o bé positiva.

Els adolescents necessiten definir-se com a persones i això fa que entrin en crisi i tinguin problemes per regular-se a nivell emocional i conductual. Així doncs, necessiten marcs referencials, així com una comunicació i educació emocional centrada en les seves inquietuds i en l'acceptació d'aquesta etapa de desenvolupament evolutiu.

En masses ocasions, degut a les demandes actuals de la societat i al ritme de vida adolescent actual, moltes famílies es veuen sobrepassades pels esmentats comportaments d'aquesta etapa de la vida i tot plegat pot fer aparèixer un control o sobreprotecció que faci que es produeixin els efectes contraris als que es desitja, aspecte que pot acabar conduint cap a un TC.

PREVENCIÓ DELS TC

Per tant, i tenint en compte tota l'exposició, entenem que es prioritzi l'etapa de la preadolescència, com a punt de partida per a iniciar el treball en els esmentats programes de prevenció i actuació, amb la finalitat de coordinar qualsevol professional que estigui en contacte amb adolescents, de manera que pugui intervenir, donar un senyal d'alerta o bé assessorar els propis pares. És a dir, que s'actui i es coordini bé, amb la intenció de proporcionar als adolescents les eines i les habilitats necessàries pel seu propi futur, així com també treballar amb les mateixes famílies la contenció emocional i conductual existent.

La prevenció s'esdevé quelcom imprescindible de cara al futur de l'adolescent, així com aconseguir que obtingui un millor futur donant-li el suport necessari en aquest camí que el condueix a l'edat adulta. Per tot plegat, família i personal educatiu es presenten com a peces imprescindibles en l'esmentat procés.

Davant l'aparició dels primers signes i símptomes d'alerta, la millor actuació és la recerca d'ajuda i orientació professional.

Equip de prevenció de FITA

ALTERNATIVES A LA GESTACIÓ NATURAL; SECRETS REVELATS

Lorena Ruza i Fernando Barreneche,
Cicle: Clínica i teoria de la clínica;
Alternatives a la gestació natural,
secrets revelats

“Ens van dir que no podríem tenir fills de manera natural però no van saber concretar quin era el problema”, “em van dir que no servia, tenia la sensació que duia un cartell al front on els altres podien llegir: NO POTS”, “van ser molts anys d'intents per quedar-me embarassada i al final ho vam aconseguir mitjançant una tècnica de fertilització. Al cap de pocs mesos de néixer el nostre primer fill, em vaig quedar embarassada de nou... gairebé sense adonar-me'n”.

Aquestes són algunes de les coses que expliquen pares de nens o nenes, parelles que pateixen, que dubten, que se sotmeten a llargs i costosos processos (costosos en tots els sentits) que no sempre acaben amb l'embaràs tan desitjat. D'altres vegades sí però també poden arribar a percebre's marques de tot aquest patiment tant en els pares com en els fills.

El desig conscient de tenir un fill pot estar encobrint un altre desig del qual

no en sabem res, resultant en una incapacitat que es manifesta en el cos a través del fracàs per aconseguir-ho.

El desig de tenir un fill de vegades pot ser eclipsat per la dificultat que porta a algunes parelles concebre'l. Aquesta és una de les situacions més complexes i angoixants que poden viure dues persones que tenen l'objectiu de formar una família. I davant això són molts aquells que decideixen anar a un centre de reproducció assistida; una opció que comporta gran patiment però també esperança.

En primer lloc, és molt complex, ja que és imprescindible afrontar una sèrie d'estudis que, en la seva gran majoria, enfronten directament a la parella amb la impossibilitat, amb allò que no poden. A més, implica una confrontació amb el pas del temps, doncs l'edat de les dones és un factor determinant. Al voltant de la coneguda “crisi dels 40” són moltes les dones que senten que han de fer front a una decisió fonamental: ser o no ser mare. Avui el paper actiu de les dones, a tots els nivells, permet triar altres destinacions que no siguin el de la maternitat. Es pot desenvolupar una carrera professional o donar-se un temps llarg per consolidar una relació de parella abans de l'elecció de tenir fills. Els avenços mèdics també ajuden a retardar la decisió.

En aquells casos que s'inicia el procés mitjançant tècniques de reproducció assistida, és el moment on molts comencen a prendre consciència real del que els està passant, es pregunten qui

és dels dos qui té “el problema” i el què es pot fer per solucionar-lo.

En alguns casos, no hi ha una causa biològica que dificulti l'embaràs i això, en lloc d'alleujar es torna més preocupant perquè, aparentment, la dificultat no es pot resoldre d'un mode “concret”.

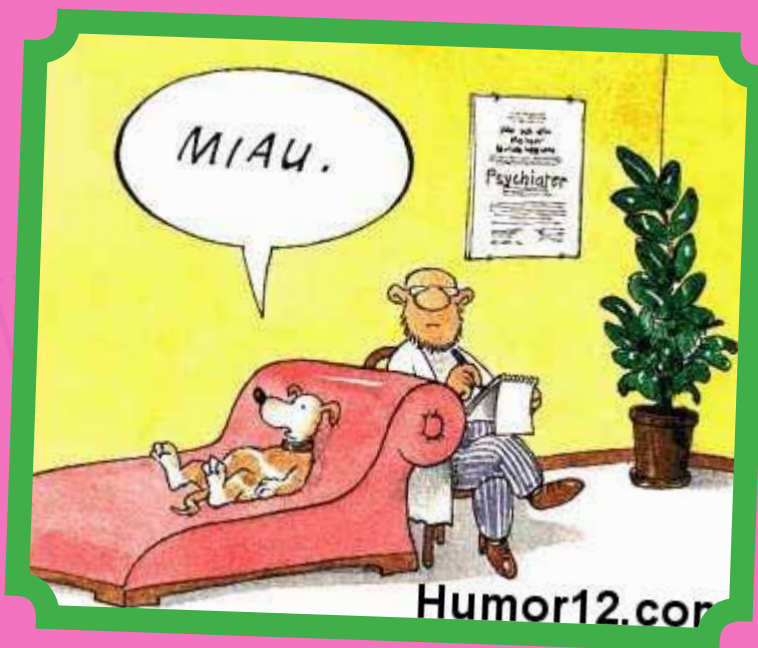
La manca d'un diagnòstic, la sorpresa de moltes parelles davant un segon embaràs “fortuït” després d'un primer fill nascut mitjançant tècniques de reproducció assistida, són alguns elements comuns que, al llarg del temps que vinc treballant amb nens i els seus pares, trobo en les històries de vida que transmeten. Elements comuns que em fan plantejar... Què passa? Què es posa en joc en el desig de ser pares, en el desig de tenir un fill? Un fet que esdevindrà, en alguns casos, un procés dur, molt dur, en el que cada un d'ells es preguntarà, es qüestionarà, per ell, per l'altre, pel seu desig, per les dificultats que troben...

Els tractaments de reproducció assistida confronten el pacient tot el temps amb la seva incapacitat. La nostra feina és poder veure què hi ha darrere la dificultat d'aconseguir un embaràs i ajudar a que els aspectes inconscients no obstaculitzin el procés o els resultats.

Lorena Ruza, psicòloga col·legiada
18.200

UMBRA
Red de Asistencia “psi”

Imatge baixada de: http://www.humor12.com/data/media/3/problema-psicologico_www_Humor12_com.jpg

Imatge baixada de: <https://s-media-cache-ako.pinnimg.com/236x/6f/25/ao/6f25a0b91d9f3488ad9a3boe4b065c1b.jpg>

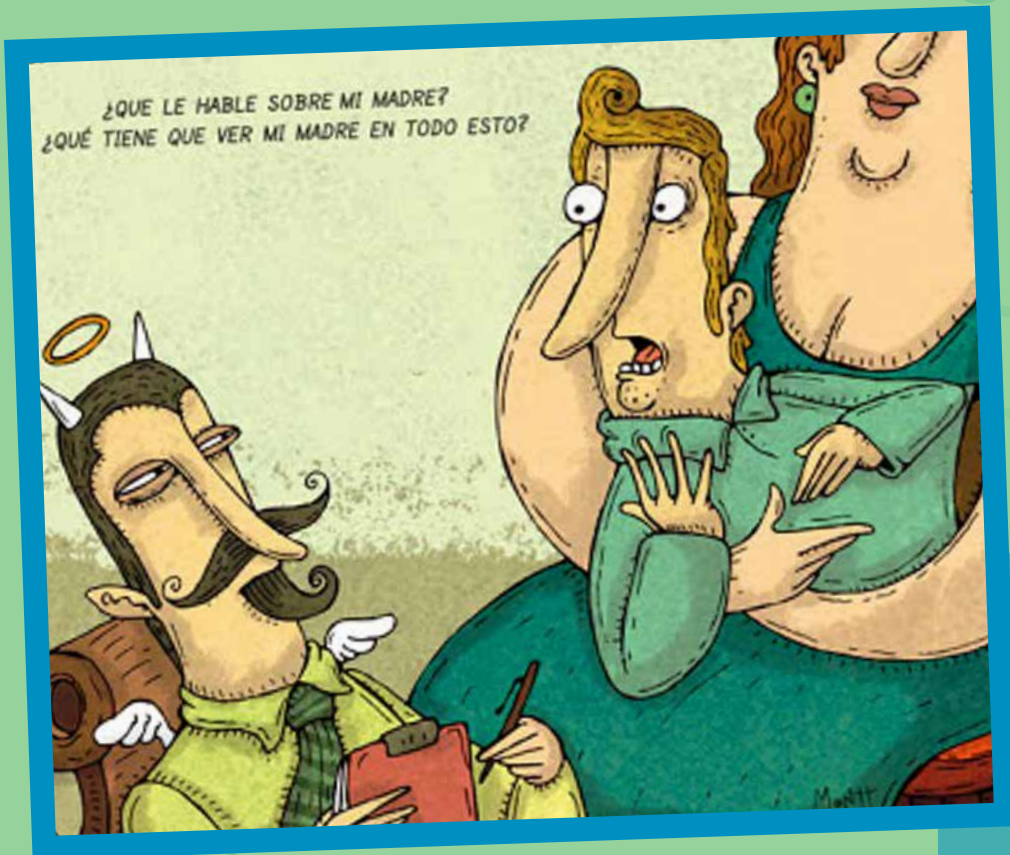
Imatge baixada de: http://www.petrolnews.net/humor/test_psicologico.jpg

Imatge baixada de: <https://2.bp.blogspot.com/-lJObCw4Z6o/VuBDoB2loaI/AAAAAAAAAPvY/Cr5l8YvqI/c/s1600/humor-psicologico-dependencia-materna.jpg>

HUMOR

Imatge baixada de: <https://psicoterapia3.files.wordpress.com/2011/06/resistencia.jpg>

HUMOR

COL·LABORACIONS

LA PERCUSSIÓ CORPORAL A L'ABAST DE TOTHOM: INTERPRETACIÓ, PEDAGOGIA I TERÀPIA

La percussió corporal és la utilització del cos com a instrument permetent-nos fer tot tipus de combinacions sonores. Es tracta d'una de les manifestacions musicals més primitives que existeixen. Es pot entendre com la unió entre la música i la dansa mitjançant la qual podem crear tants ritmes com la nostra creativitat i domini del cos ens permetin, sempre des de l'expressió i el moviment corporal.

El ritme està present en el nostre dia a dia pels estímuls externs que tenim però, sobretot, pels interns com ara el batec del nostre cor o la nostra respiració, en definitiva, el nostre ritme més íntim. L'ús de la seva pràctica es mou des de l'interpretatiu, el pedagògic, el lúdic i, fins i tot, el terapèutic. Per a estudiar-la es poden trobar diferents metodologies, cadascuna d'elles organitzades de manera lògica i

ordenada per tal que la persona integri els coneixements. El que és interessant és l'enfoc que se li pot donar en funció de si l'objectiu és presentar-la com a disciplina interpretativa (aprenentatge de coreografies), disciplina pedagògica (eines didàctiques) o disciplina terapèutica (treballs de musicoteràpia) i, anant més enllà, es pot practicar des de la unió d'aquestes tres vessants.

Gràcies a la participació activa de qui l'està practicant, la percussió corporal té molts beneficis per a la salut de l'individu. Qui l'està aprenent no només fa ús del seu cos físic sinó també del mental i de l'afectiu. Es posa en joc la motricitat, la cognició i l'emoció aconseguint un gran benestar així com un bon aprenentatge. Permet adoptar una bona consciència corporal, millorar la memòria i la concentració, la

coordinació i l'equilibri sempre des del treball de la lateralitat mitjançant l'adquisició de patrons rítmics. Ajuda a establir relacions socials positives gràcies a les dinàmiques grupals que es generen així com potencia la comunicació.

S'entén com a recurs terapèutic des del moment en què la percussió corporal permet a l'individu connectar amb si mateix així com expressar-se lliurement des de la plena consciència física i mental, tenint el ritme sempre present. El procés educatiu i emocional que sorgeix al treballar des de la música, el moviment i l'emoció genera la satisfacció de viure la integració amb el ritme fet que permet despertar la creativitat com a eina més sincera de comunicació interpersonal i intrapersonal: despertant el respecte i l'empatia així com estimulant l'amor i la confiança amb un mateix.

L'individu fa ús del seu cos com si d'un instrument musical es tractés. Relaxar els músculs, treballar amb altres persones, divertir-se fusionant la música i la dansa... gràcies a la percussió corporal es generen estats corporals i emocionals que poden provocar canvis significatius de conducta. A nivell terapèutic és molt efectiu per a tractar qualsevol estat emocional disfuncional com ara l'ansietat o la depressió, a més a més, el fet de treballar amb músiques diverses permet gaudir de l'activitat.

Tothom amb ganes d'apropar-se a la música, des de l'experimentació d'aquesta, pot practicar la percussió corporal. Els nens són una font d'energia i creativitat la qual cosa permet treballar d'una determinada manera; l'adult, per altra banda, disposa de la consciència per a buscar. A part de les diferències

pròpies de l'edat, dels cossos físics i mentals que cada persona tingui, nens i adults poden apropar-se, conèixer i practicar la percussió corporal, el que caldrà és adaptar-ho a les necessitats de la persona o del grup.

Neus Plana Turu, psicòloga col·legiada 24.635, intèrpret de la flauta travessera per l'ESMuC i percussió corporal

ACTIVITAT INSTITUCIONAL DE LA DELEGACIÓ

V JORNADES DE LA MALALTIA D'ALZHEIMER

21 DE SETEMBRE, DIA
MUNDIAL DE L'ALZHEIMER

Cada any ens trobem amb un número major de població afectada d'aquesta malaltia, hi ha un nou cas de demència al món cada 3 segons. Cada cop és més urgent que la societat es prepari per a fer costat i atendre amb qualitat a les persones afectades avui i demà. De fet, el lema d'aquest any de CEAFA (Confederación Española de Asociaciones de Familiares de personas con Alzheimer y otras Demencias) pel dia mundial era "EL VALOR DEL CUIDADOR".

Com cada any l'Associació d'Alzheimer de Reus i Baix Camp organitza diferents activitats, entre elles les V Jornades de la Malaltia d'Alzheimer. Aquest any han comptat amb la presència de professionals amb llarga experiència en aquest àmbit que han parlat de les últimes innovacions: les noves proves diagnòstiques, perspectives de tractament i una visió diferent on les emocions positives són les

V Jornades de la malaltia d'Alzheimer

protagonistes, i, per a concloure les jornades, i seguint el lema de CEAFA d'aquest any "El valor del cuidador", van incloure en les jornades una taula de reflexions sobre els cuidadors i el que implica aquesta malaltia.

Aquestes jornades van ser un èxit amb l'assistència de tot tipus de públic, des de familiars, 'cuidadors', professionals a estudiants i d'altres persones interessades per aquest tema.

**Margarita Torrente, psicòloga
col·legiada 9.639**

ACTE D'INAUGURACIÓ DE LA NOVA SEU DE LA DELEGACIÓ DE GIRONA DEL COPC

La delegació de Girona desitja integrar-se i ésser més visible als ulls dels ciutadans. La nova adreça i el disseny dels espais de la nova seu ajuden a identificar a un col·legi més proper i obert a la ciutat.

Amb 207m², és un gran espai amb un disseny obert: poques divisions, grans finestres i molt lluminós. Disposa d'una gran biblioteca amb ordinadors i accés wifi, un nou espai social per a reunions informals, 2 aules de formació convenientment

equipades per a projeccions i videoconferències i 2 sales de reunions, una d'elles especialment destinada a la mediació.

És per aquest motiu que el passat 7 d'octubre es va inaugurar la nova delegació del COPC amb un esdeveniment on van estar programats els actes de benvinguda, els parlaments de les autoritats i del Degà del COPC, Sr. Josep Vilajoana així com del president de la Delegació de Girona, Sr. Paco

Molinero, un sopar col·legial, la posterior entrega de premis del XXVIIè Concurs Literari d'Articles de Divulgació de la Psicologia, el reconeixement als 25 anys de col·legiació i altres esdeveniments lúdics i informals.

A continuació us deixem l'enllaç d'un vídeo per tal que pugueu veure la nova seu:

<http://copcgirona.cat/la-nova-seu-del-copc-girona/>

II JORNADA DE LA XARXA DE SUPORT A FAMÍLIES CUIDADORES DE TARRAGONA

Xarxa de suport a les
**FAMÍLIES
CUIDADORES**
de Tarragona

El dia 21 de novembre de 2016 s'ha realitzat la segona jornada de la Xarxa de Suport a les Famílies cuidadores de Tarragona (XSFCT). El lema de la jornada ha sigut CUIDA'T, i l'objectiu donar eines a les persones cuidadores per tal de capacitar-les per la seva autocura.

La jornada es va iniciar amb la taula inaugural presidida per la senyora Ana Santos, consellera de l'Àrea de la Persona i la senyora Glòria Olivé, directora de CaixaForum Tarragona.

Seguidament per poder donar visibilitat a la tasca feta durant l'any es va exposar la tasca realitzada

pels diferents grups de treball en els que està organitzada la XSFCT, grup de comunicació, bona praxi, voluntariat i grup d'ajuda mútua. La senyora Neus Gimeno, membre de la secretària tècnica de la XSFCT, va explicar el treball dels diferents grups, i com s'ha anat avançant segons el full de ruta que tenia la xarxa marcat en el 2016. Es pot destacar com s'ha renovat la guia de recursos a nivell digital, perquè s'han incorporat cinc nous membres, i això vol dir que la XSFCT ha crescut; s'ha creat un blog propi <http://xsfct.blogspot.com.es/>; i s'ha avançat en donar visibilitat al manual de bona praxi en els serveis

sanitaris i en els serveis socials. En la mateixa taula també va intervenir el senyor Jose Lluís Ortiz explicant la seva vivència, molt emotiva, en el grup de suport que hem realitzat amb altres cuidadors durant aquest any, grups als que volem donar continuïtat l'any vinent en forma de grups de suport o grups d'ajuda mútua.

Posteriorment es va presentar l'experiència del taller d'artteràpia, que es porta a terme en el Centre de Serveis Socials de Sant Pere i Sant Pau, arran de la necessitat detectada per la treballadora social Felisa Talavero i amb la col·laboració

del psicòleg de l'Institut Municipal de Serveis Socials, Antoni Valero, i que s'ha desenvolupat amb èxit de participació i de resultats.

Després de l'esmorzar, es van realitzar tres tallers simultanis als que prèviament els participants de la jornada ja s'havien apuntat i que volien empoderar als cuidadors. Els tallers van ser els següents:

- Taller d'Atenció Plena (Mindfulness) per ajudar a recuperar l'equilibri davant de les diferents situacions de la nostra vida diària i viure en plenitud cada moment. Realitzat per Esmeralda Pérez.
- Taller d'Artteràpia, ajuda a treballar els temes de l'expressió, de la protecció dels seus límits, d'autoconeixement i d'autocura. Realitzat per Dominika Hanna Dittwald.
- Entrenament emocional (training emocional) per entrenar les competències emocionals per generar vincles saludables amb tu mateix i amb els altres. Realitzat per Alicia Vallespí.

El tancament de la jornada es va completar amb una devolució del que havia passat en cadascun dels tallers per part dels participants, que va ser molt satisfactòria i enriquidora.

En quant al perfil dels participants en les jornades podem donar diferents dades:

- Respecte a l'edat el cuidador més jove tenia 38 anys i el més gran 76, la mitjana d'edat de les persones cuidadores assistents va ser de 56 anys. El percentatge de persones participants es distribueix per edats de la següent manera: el 23% entre 40 i 49, el 30% tenien edats entre 50 i 59 anys, el 27% entre 60 i 69 anys, l'11% persones majors de 70%. I la resta en edats més joves.
- En quant al sexe el 88% eren dones cuidadores i el 12% eren homes.
- Respecte a la procedència el 77% procedeixen de la ciutat i el 13% dels diferents barris de la ciutat.
- Del global de participants el 50% eren professionals i el 50% cuidadors.

En els seus dos anys de funcionament s'ha consolidat com un espai de treball col·laboratiu format per entitats serveis públics, associacions i cuidadors, que tenen incidència en la cura de les persones dependents i dels seus familiars. S'ha anat configurant com una xarxa de treball mixta, perquè està composta per persones a títol individual i entitats de naturalesa diferent. Horitzontal perquè es

caracteritza per la relació directa entre els seus membres, i compta amb nucli de treball que s'encarrega de donar unitat a totes les accions, coordinar, dinamitzar i afavorir la participació. I està centrada en l'atenció a les persones que cuiden.

A continuació us adjuntem la guia de recursos per a persones cuidadores de Tarragona per si és del vostre interès.

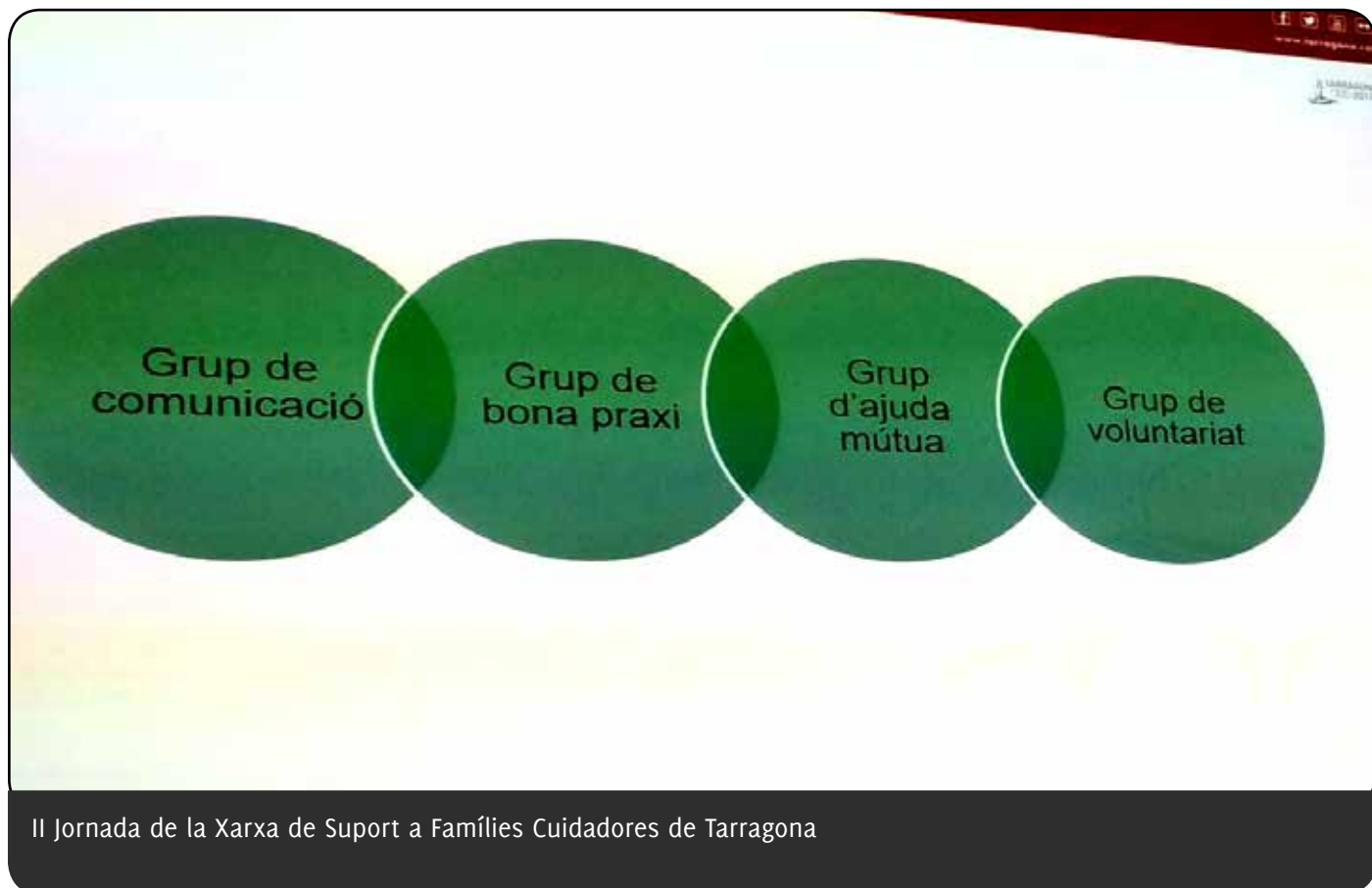

[\(1\) Guia de recursos per a persones cuidadores de tarragona](#)

Neus Gimeno, membre de la Secretària Tècnica de la Xarxa

II Jornada de la Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores de Tarragona

II Jornada de la Xarxa de Suport a Famílies Cuidadores de Tarragona

XXV SETMANA PSICOLÒGICA A LA URV

Jaume Escoda, Andreu Vigil, Josep Anton Ferré, Luís Marquès i Arturo García a la presentació de la XXV Setmana Psicològica

El passat dilluns, 14 de novembre, en Jaume Descarrega va assistir, com a president de la Delegació de Tarragona del COPC, a la inauguració de la XXV Setmana Psicològica i va transmetre les felicitacions de la nostra Junta Rectora al coordinador dels estudiants de Psicologia per aquesta celebració d'argent en la seva vint-i-cinquena edició. La taula de presentació de la jornada va comptar amb la presència i els parlaments d'Andreu Vigil, cap del Departament de Psicologia; Josep Anton Ferré, rector de la URV; Luís Marquès, degà de la Facultat de Ciències de l'Educació i Psicologia; i Jaume Escoda i Arturo García, representants del Comitè Organitzador d'Alumnes.

Tal com consta a la pàgina web del

departament de Psicologia de la FCEP, la Setmana Psicològica és una activitat promoguda pel Departament de Psicologia, en l'organització de la qual participen directament els estudiants de l'Ensenyament de Psicologia de la URV. El Departament, a través de la seva Comissió Permanent, s'encarrega de dur a terme la coordinació i l'assessorament necessaris per a la seva posada en marxa, i li correspon l'aprovació sobre els diferents aspectes organitzatius.

El Comitè Organitzador de la XXV Setmana Psicològica està format per docents i estudiants del Grau de Psicologia.

Per un costat per la Comissió Permanent del Departament,

de Psicologia presidida pel seu director, el Dr. Andreu Vigil Colet, i la secretaria, la Dra. Fàbia Morales Vives, i 6 professors més representants de les diferents àrees del Departament.

D'altra banda el Comitè organitzador d'alumnes ha estat aquesta edició encapçalat pel seu coordinador, Jaume Escoda González amb la sotscoordinació de Dessirée Izquierdo Marín, Andrea Gázquez Andrés i Arturo García de Olalla Gutiérrez i un total de 15 vocals més estudiants dels darrers cursos del Grau de Psicologia.

La XXV Setmana Psicològica són unes jornades de caràcter científic i acadèmic en l'àmbit estatal amb una àmplia tradició en el si de la

Universitat Rovira i Virgili, i que pretén donar a conèixer, tant a la URV com a altres universitats, els darrers avenços i temes de discussió en l'àmbit de la Psicologia. Cal ressaltar que aquesta ha estat l'edició ininterrompuda número vint-i-cinc d'aquestes jornades. La temàtica incideix sobre la qualitat de vida dels ciutadans i sobre les formes de vida social, ensenyant als alumnes de Psicologia la diversitat d'àmbits d'actuació, tant en el seu nivell individual com col·lectiu. La Setmana Psicològica té una orientació multidisciplinària, gràcies a la qual se superen les tradicionals divisions i fragmentacions entre les diferents disciplines i models psicològics.

L'activitat que es proposa té com a finalitat transmetre i debatre els diferents temes que en l'àmbit científic i pràctic proposa la Psicologia als interessats i estudiosos d'aquesta disciplina. Per això, amb aquestes jornades s'intenta donar a conèixer la importància que té la Psicologia en tots els seus àmbits d'actuació, per la qual cosa els actes realitzats són de temàtica diversa i relacionada directament amb els estudis psicològics.

Aquesta activitat està principalment adreçada als estudiants i professionals de la Psicologia, però també vol donar a conèixer la Psicologia a altres àmbits de l'entorn universitari. En aquest sentit, també es presenten temes d'investigació multidisciplinària i noves sortides professionals.

XXV SETMANA PSICOLÒGICA

TALLERS

- Suïcidi
- Psico-oncologia
- Per què entrar a la Yijhad?
- Selecció de personal (GH)
- Teràpia assistida amb animals
- Coneixement i gestió de l'ansietat

CONFERÈNCIES

- Comunicació persuasiva
- Erotisme i dolor crònic
- Menors transsexuals
- Psicologia forense
- Neuromarketing
- Psicogaming

**CINEFORUM
RISOTERÀPIA
I molt més!!!**

Logos of sponsors: 25 UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI, CRAMC, DANIELA FUNDACIÓ, patés, NORDIC AC TONIK, ELIGA CONTRA EL CÀNCER, Hospital Universitari Sant Joan REUS, psicomeditació, tea

DIA INTERNACIONAL PER A L'ELIMINACIÓ DE LA VIOLÈNCIA ENVERS LES DONES

Actes en commemoració del Dia Internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones

TARRAGONA DIU NO A LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

Per commemorar el Dia Internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones, el 25 de novembre, l'Ajuntament de Tarragona va organitzar un conjunt d'actes, entre els quals, la delegació de Tarragona del COPC hi va poder participar.

A les 12:00h, a les escales de l'Ajuntament, es va dur a terme la

lectura del Manifest Institucional signat pel Govern de la Generalitat de Catalunya, les diputacions de Tarragona, Lleida i Girona, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis i Comarques. Després de la lectura es va donar al pas al minut de silenci de rigor i tot seguit, les alumnes del taller "Les dones no som com retallables" de l'Institut Vidal i Barraquer van fer una performance artística.

A la tarda, a les 18:30h a la Sala d'actes de l'Ajuntament, el president de la delegació de Tarragona del COPC va presentar 2 curtmetratges finalistes del Psicurt, "Indios y Vaqueros" de Emilia Ruiz i "5 segundos" de David González, que són un magnífic exemple del significat i conseqüències de la violència de gènere.

Després de la projecció es va iniciar una Taula Rodona al voltant del tema

Presentació dels curtmetratges i taula rodona contra la violència de gènere

del dia, moderada per Ana Gutiérrez, psicòloga i membre de la Junta Rectora de la delegació de Tarragona del COPC. Van intervenir Yolanda Belvis, actriu que participa en el curtmetratge "Indios y vaqueros"; Marga Maffiotte, advocada del servei USIF; Judith Asensio, psicòloga del SIAD; i Montse Olivé, treballadora social i sotsdirectora del SART.

A continuació us adjuntem el manifest per si és del vostre interès.

[\(1\) Manifest institucional del dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones](#)

CÒCTEL DE NADAL

La Delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya va celebrar la nit del divendres, dia 2, la seva tradicional trobada de Nadal. Aquest any, el lloc triat ha estat un edifici emblemàtic de la ciutat de Tarragona, com és el Seminari per acollir les més de 200 persones que havíem confirmat la seva assistència entre col·legiats, membres de la Junta de Govern i de la resta de delegacions provincials, així com representants de diferents institucions, associacions i col·laboradors de les activitats portades a terme durant l'any per la Delegació de Tarragona. Un èxit de participació de tots plegats!

Com ja és tradicional en aquesta trobada anual, es va fer un reconeixement públic als col·legiats que porten més de 25 anys al Col·legi, la benvinguda als nous col·legiats i l'entrega als nens i nenes que van participar en el concurs de dibuixos de postals nadalenques, premiant als guanyadors en la categoria de fills de col·legiats i dels centres d'Educació Especial que han participat, entre altres reconeixements.

Durant l'acte, que va ser conduït per les 3 components de l'equip administratiu de la pròpia Delegació, es va projectar un vídeo amb una breu ressenya de totes les activitats realitzades durant l'any i també es va voler reservar espai a les creacions artístiques de col·legiats que hi treballen també la psicologia

des d'altres àmbits com la música i la fotografia. És així que es va poder gaudir d'un temps de música en directe amb flauta travessera i violoncel a càrrec de la Neus Plana Turú i de Alexis Lanza tocant bandes sonores de pel·lícules molt conegudes amb comentari psicològic previ i de la projecció del treball fotogràfic de l'Isaïes Mena sobre l'Àfrica que ha conegut durant el seu viatge solidari i que porta per títol: "Àfrica: el parlar del tambor".

Els parlaments van estar a càrrec del president de la Delegació de Tarragona, Jaume Descarrega, del regidor d'Educació de l'Ajuntament de Tarragona, Francesc Roca i del vicedegà del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya, Ricard Cayuela. Jaume Descarrega va partir del significat de la paraula còctel, com a combinació de diversitats, per a incidir en la importància de sumar forces des de totes les disciplines i especialment des de la cultura en totes les seves manifestacions. Francesc Roca va lloar les iniciatives, les propostes i l'actitud sempre col·laborativa de la Delegació del Col·legi en multitud de matèries i Ricard Cayuela va avançar per l'any vinent iniciatives amb l'objectiu de reclamar les competències exclusives dels psicòlegs en benefici de la qualitat dels serveis psicològics.

Prova de les sinergies que busca crear la Delegació de Tarragona és l'ús habitual que fa de la música i/o el cinema per desenvolupar espais

de reflexió sobre temes psicològics. En aquest sentit la trobada va dedicar menció especial a un dels esdeveniments que la Delegació ha portat a terme durant aquest any 2016: el I festival nacional de curtmetratges sobre Salut Mental celebrat a Tarragona, que ha estat tot un èxit de públic i de participació ciutadana i en el que ja es treballa per una segona edició que projecti la ciutat de Tarragona com a un referent cultural al voltant de la Salut Mental.

A continuació us deixem un recull de fotografies de l'acte:

Còctel de Nadal al Claustre Sant Pau del Seminari de Tarragona

Neus Plana i Alexis Lanza interpretant "La vida es bella"

Entrega d'un detall als membres del jurat del Psicurt

Entrega de diplomes i estatuetes als col·legiats que porten més de 25 anys al COPC

Reconeixement a la Zainab Er Raklaouy per la presentació del seu TFG a la delegació de Tarragona del COPC

Isaïes Mena presentant "Àfrica: el parlar del tambor"

Estatuetes en honor als col·legiats que porten més de 25 anys al COPC

VIII CONCURS DE POSTALS DE NADAL

Com ja és tradicional, aquest any hem tornat a convocar el concurs de postals de Nadal. En aquesta 8a edició han participat dues categories, els alumnes de centres d'educació especial de la demarcació de Tarragona i, d'altra banda, els fills, filles o altres familiars dels col·legiats. Els guanyadors han rebut un val de 100€ per l'adquisició de material escolar.

El guanyador d'aquesta edició en la categoria de Centres d'Educació Especial de la demarcació de Tarragona ha estat l'AULA GARBÍ del Centre Públic d'Educació Especial Sant Rafael.

El guanyador de la categoria de fills, filles o altres familiars dels col·legiats ha estat l'Oriol Yepes.

A continuació us deixem un petit recull de fotografies amb l'entrega de premis i les dues postals guanyadores.

Mateu Montserrat, Mar Sendra i Ana Gutiérrez. Recollida del 1r Premi de la 8a edició del Concurs de Postals en la categoria de Centres d'Educació Especial.

Pep Alcañiz i Ana Santos a la recollida de premis de la 8a edició del Concurs de Postals en la categoria de Fills, filles o altres familiars dels col·legiats.

BON NADAL
i FELIÇ
ANY NOU!

Postal de l'Aula Garbí del Centre Públic d'Educació Especial Sant Rafael, guanyadora del 1r premi de la categoria de Centres d'Educació Especial

Postal de l'Oriol Yepes, guanyadora del 1r premi de la categoria de Fills, filles o altres familiars de col·legiats

NOTÍCIES AL VOL

IV Sopar Solidari "Estima la teva salut mental"

ESTIMA LA TEVA SALUT MENTAL

Amb motiu de la celebració del Dia Mundial de la Salut Mental, l'Associació Ment i Salut La Muralla de Tarragona va organitzar, com ja és habitual, el IV Sopar Solidari "Estima la teva salut mental".

L'acte va tindre lloc al restaurant Mas Gallau de Vilafortuny el passat 13 d'octubre i va comptar amb actuacions musicals, sorteig de regals i entrega de premis.

Des de la Delegació de Tarragona del COPC volem agrair a l'entitat organitzadora fer-nos partícips d'aquest acte.

Jaume Descarrega i Josep Varo a la Gala d'Inauguració del Festival Internacional de Curtmetratges de Vila-Seca

FICVI - FESTIVAL INTERNACIONAL DE CURTMETRATGES DE VILA-SECA

El passat 28 d'octubre, Jaume Descarrega, president de la delegació de Tarragona del COPC va assistir a la Gala d'Inauguració del FICVI, el Festival Internacional de Curtmetratges de Vila-Seca, convidat pel seu director, el Sr. Josep Varo, també director del Psicurt, el festival sobre salut mental que organitza la Junta Rectora de la delegació de Tarragona del COPC.

Des de la seu, volem agrair al Sr. Josep Varo haver-nos convidat a participar en un festival de curtmetratges amb ressò internacional que pretén difondre i promoure l'art del cinema i acostar-lo a tots els públics.

Jornada "Treball Social Sanitari, una peça clau"

JORNADA "TREBALL SOCIAL SANITARI, UNA PEÇA CLAU"

El passat 11 de novembre, el Col·legi Oficial de Treball Social de Catalunya, des de la seva delegació de Tarragona va organitzar la Jornada "Treball Social Sanitari, una peça clau" amb la finalitat de compartir coneixement i experiències de l'àmbit sanitari i social per estimular la reflexió i el diàleg entre els diferents nivells assistencials.

Des de la Junta Rectora de la delegació de Tarragona del COPC volem agrair al TSCAT haver-nos convidat a participar en aquesta diada.

Festa Col·legial de Graduats Socials

FESTES COL·LEGIALS

Com ja és tradicional en aquestes dates properes al Nadal, els col·legis professionals comencen a organitzar les seves festes col·legials. Aquest any, el Col·legi Oficial de Graduats Socials de Tarragona va organitzar aquest acte el passat 25 de novembre; i el Col·legi Oficial de Farmacèutics de Tarragona el va organitzar el 16 de desembre.

Des de la Delegació de Tarragona del COPC volem agrair a les dues institucions haver-nos fet partícips d'aquest esdeveniment.

David Elvira i Cristina Díez. Signatura del conveni entre CatSalut i el CODITA

Acte Commemoratiu dels 25 de la URV

JORNADA "OBRINT ELS ULLS A LA INVESTIGACIÓ"

El passat 13 de desembre el Col·legi Oficial d'Infermeres i Infermers de Tarragona va organitzar la 2a Jornada d'Innovació i Recerca "Obrint els ulls a la investigació" amb la finalitat de compartir, difondre i donar suport a la innovació i recerca infermera del nostre territori.

Cal remarcar, que també es va presentar i signar el conveni entre el CatSalut i el CODITA amb dues finalitats. D'una banda, el conveni vol promocionar la formació continua dels professionals de la infermeria amb projecció al sistema públic de salut i, d'altra banda, pretén facilitar el desenvolupament de totes aquelles activitats d'interès mutu que puguin contribuir a la seva millora i potenciació.

Des de la Delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia volem felicitar als nostres companys per aquesta gran iniciativa.

ACTE COMMEMORATIU DELS 25 ANYS DE LA URV

Des de la delegació de Tarragona del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya ens agradaria felicitar a la Universitat Rovira i Virgili per l'acte acadèmic de celebració del compliment dels seus 25 anys al que la Junta Rectora hem tingut el plaer d'assistir.

GRUPS DE TREBALL

GT: MEDIACIÓ

Humanidad antes que profesionalidad. **Piel** antes que razonamiento. **Conexión** antes que exigencia. **Afecto** antes que normativa. **Pasión** antes que obligación. **Emoción** antes que pensamiento. **Libertad** antes que condicionamiento. **Imperfecto** antes que perfecto. **Imaginación** antes que correcto. **Transgresión** antes que resignación. **Rebeldía** antes que adiestramiento. **Posibilidad** antes que limitación. **Persona** antes que robot. **Corazón** antes que intelecto"

"DECÁLOGO HUMANO" de Fran Jódar i David Casado

LES VI JORNADES DE MEDIACIÓ DE TARRAGONA. "MEDIACIÓ, SOCIETAT I VIOLÈNCIA"

Són moltes les coses que es varen dir a les VI Jornades de Mediació de Tarragona celebrades el 17, 18 i 19 d'Octubre, enguany amb el títol "Mediació, Societat i violència", i he pensat que el "Decàleg humà" d'en Fran Jódar i David Casado, era una bona manera de resumir les sensacions que em vaig emportar d'aquests fantàstics tres dies.

L'objectiu d'aquesta nova edició era reflexionar sobre la violència en totes les seves formes i àmbits, a través de debats, conferències i tallers amb la voluntat de col·laborar en la promoció de la cultura de pau i la mediació per a la gestió de conflictes. I crec, que estic en disposició de dir, que va ser tot un

èxit d'assistència i de valoracions positives.

Durant els tres dies s'han tractat temes com la mediació en l'àmbit penal i escolar, tallers sobre com afecta la violència en els menors durant un procés de divorci, com afrontar la violència dels fills cap als pares/mares amb la participació d'experts de diferents serveis de mediació de Catalunya, i finalment, conclouen les Jornades amb la presentació del programa "Tutoria entre iguals (TEI)" per a la prevenció de la violència a les escoles.

Per últim, agrair l'assistència de totes les persones que han volgut compartir amb nosaltres unes Jornades intenses, plenes d'emocions, de valors, de ganes de lluitar per millorar la vida de les persones, de ganes d'aprendre i de

ser millors.

"El millor mitjà per fer bons als nens és fer-los feliços" - Oscar Wilde.

Anna Mª Martin, membre de la Taula organitzadora de les VI Jornades de Mediació a Tarragona, psicòloga col·legiada 10.731

Fran Jódar i David Casado, durant la seva exposició “ Com afecta la violència en els menors durant un procés de separació/divorci”.

Equip Organitzador de les VI Jornades de mediació a Tarragona

GT: G.E.M.A.

WORKSHOP: MADRES HAY MÁS DE UNA

El passat 6 de novembre, el Grup de Treball G.E.M.A., grup d'estudis sobre les dones en l'actualitat a Tarragona, va organitzar un workshop titulat "Madres hay más de una". L'activitat va ser presentada pel president de la delegació de Tarragona del COPC. El taller, basat en la perspectiva de gènere, va anar a càrrec de Susana Abajo, llevadora d'ASSIR; Coral Cuadrada, historiadora de la URV; Catherine Galaman, psicòloga i psicoanalista i membre del GT G.E.M.A.; i Clara Bermant, psicòloga i psicoanalista i coordinadora del grup de treball organitzador de la jornada.

Al llarg de les 4 hores que va durar l'activitat, a partir d'una visió històrica es va analitzar l'actual situació de les maternitats, posant especial èmfasi en la pràctica clínica amb les famílies i la infància, tant la pràctica psicoanalítica com la pràctica mèdica.

L'objectiu era trencar les perspectives universalitzadores i contribuir a reflexionar sobre les raons que porten a les dones a voler ser mares però "d'una determinada manera".

A continuació, us deixem amb un text sobre el workshop de la Clara Bermant.

Jaime Descarrega i Clara Bermant. Workshop: Madres hay más de una.

"MADRES HAY MAS DE UNA"

En 1970 Lacan se plantea: "Nuestra época es la primera que siente el cuestionamiento de las estructuras sociales por el progreso de la ciencia". Casi cincuenta años más tarde esto se nos hace más que evidente y nos sitúa ante una multiplicación de formas de la maternidad, formas que resultan tanto de la incidencia de la ciencia sobre la biología (que genera la inseminación artificial como una modalidad incluso deseada) como de nuevas modalidades socio-culturales, como las maternidades subrogadas. Desde las maternidades que resultan de lo más real del cuerpo hasta maternidades que parecen responder a las teorías sexuales infantiles - léase cigüeña o coliflor.

Pero no es esta actualidad de la maternidad lo que nos lleva por sí sola a multiplicar las figuras de la

madre, o sea a polimadrizar.

Que la madre no sea una ni universal está en la subjetividad inconsciente desde mucho antes. Y localizada por Freud, por ejemplo, en la figura de Leonardo da Vinci, entre su madre biológica y su madre adoptiva. O en la brillante traducción kleiniana de este fenómeno en su categorización de pecho bueno y pecho malo, objetos parciales que a posteriori determinarán la buena o mala madre.

La voluntad de sacrificio de la madre que hoy día se "apega" a su lactante hasta casi la edad de latencia es víctima de la mayor de las decepciones cuando ve la mirada de su niño dirigirse hacia aquella-cualquier otra próxima-que, por su deseo, su capricho o incluso su actitud "desprendida", le ofrecen la posibilidad de rescatarlo de esta madre devoradora. Pues no es el

niño en este caso el que fantasea con comer...de lo que se trata es del horror a ser comido.

El verdadero problema no es el “apego” al que se abocan después de haberse instruido en multitud de manuales de autoayuda psicológica. El verdadero problema es separarse. No en vano Freud decía de sus neuróticos: “Eternos niños de pecho”.

¿En qué consiste ser un “eterno niño de pecho”? En esperar del Otro a la respuesta a la insatisfacción, en pedir al Otro a quien se le supone la omnipotencia del don, la respuesta que permitiría suturar (imposible) la falta constituyente. El pequeño sujeto nace desamparado y hace, en el mejor de los casos, de ese desamparo, falta constituyente y falta deseante. Para ello deberá abandonar esta posición de impotencia frente al Otro omnipotente en el esperado don de amor.

Hay madre de la demanda, madre del deseo, madre del amor, madre del sacrificio...ninguna es Toda porque, además, está dividida en su ser de mujer.

Un tema para investigar es, en la clínica, en el discurso de hombres y mujeres, como se ha presentado la madre en sus discursos. En el discurso de las propias mujeres la madre pocas veces se aleja de la madre que conocemos como

Del álbum de imágenes “Hidden Mums” (Madres escondidas). Porque la imagen de la madre esconde muchas otras imágenes.

la del estrago materno. Sobre la madre pesan todos los reproches y decepciones. Siempre es una madre que no respondió en la medida de las expectativas de la insatisfecha niña.

En el discurso de los hombres, por el contrario, la madre permanece como aquella capaz de satisfacer los requerimientos infantiles. Permanece, es decir, ninguna mujer parece alcanzar esta condición.

Las madres solas de la actualidad (madres solas hubo siempre, pero su soledad era distinta), sostenidas en un discurso que las empuja al apego y al colecho, faltas de la mediación paterna -tanto del propio padre como del partenaire- se encuentran, angustiadas, con la respuesta sintomática de la hiperactividad en el niño, sometido a un cuerpo a cuerpo

que, a falta de dicha mediación, pide más. Madres que han provocado, con su propia demanda insatisfecha, una demanda insaciable en su cría.

En este clima de desorden y confusión respecto de la crianza, florecen especialistas de todo tipo que se presentan como dueños de un saber sin cuestionamiento, capaces de brindar a las madres las recetas que permitirían una crianza “armónica y feliz”...siempre y cuando aprendan a dormir a sus hijos con los irracionales mandatos del Dr. Estivill. Y estén dispuestas a compartir con ellos la dosificación cotidiana de Rivotril. La “folie a deux” está cantada.

Clara Bermant, coordinadora del GT G.E.M.A, psicóloga colegiada 3.848

GT: PÈRDUES I PROCESSOS DE DOL

TALLER D'INTERVENCIÓ TERAPÈUTICA EN DOL I PÈRDUES.

Una perspectiva integradora

La IV edició dels tallers al COPC i la primera a la delegació de Tarragona ha tingut molt bona acollida i ha rebut a 13 alumnes, totes psicòlogues i dones. Els tallers han consistit en l'aplicació pràctica de tècniques terapèutiques d'intervenció en processos de dol amb persones que han patit una pèrdua ja sigui de mort, separació, de la salut, de la feina i d'altres.

Existeixen poques formacions pràctiques per capacitar psicòlegs en intervenció i acompanyament en processos de dol i pèrdues. Aquesta que es presenta a continuació és completament pràctica i està basada en anys d'experiència en teràpies individuals i familiars amb persones que han patit un dol.

El curs s'ha estructurat en 8 sessions de 4 hores cadascuna sent els continguts els que es detallen a continuació:

1. Teories sobre el dol i model de tasques del dol
2. Tècniques d'intervenció en processos de pèrdua i dol:

Ana Gutiérrez i Àfrica Macías. Presentació del Taller: Intervenció terapèutica en dol i pèrdues. Una perspectiva integradora

- Tècniques de reprocessament
- Tècniques narratives
- Tècniques estratègiques
- Tècniques cognitiu-conductuals
- Tècniques gestàltiques
- Tècniques sistèmiques

3. Grups de dol
4. El paper del psicòleg d'emergències

5. Casos pràctics

La metodologia a seguir ha estat expositiva i eminentment pràctica realitzant modelatge, role-playing, exercicis en grup, individuals i dinàmiques de grup. Totes les alumnes han participat activament i s'ha assolit un alt grau de cohesió de grup. Les classes consistien en l'explicació de diferents tècniques i en la pràctica a classe de cadascuna d'elles, assegurant així el bon aprenentatge i la consegüent aplicació en consulta.

La primera sessió ha consistit en

l'explicació dels diferents models d'intervenció respecte al dol sintetitzant els diferents marcs teòrics i l'enfocament que fan del dol i de la persona. S'han explicat el model constructiu, el cognitiu, el relacional, el dual, l'estratègic, l'humanista, el gestàltic i el sistèmic. A molts d'ells hi ha un abordament teòric profund i en d'altres només el recull d'algunes tècniques que per experiència professional s'apliquen a processos de dol.

El punt de vista és totalment integrador, ja que atenent a les tasques del dol de Worden s'apliquen unes tècniques o d'altres dels diferents models teòrics en funció del moment pel que està passant la persona. Per exemple, quan el sofrent està elaborant i acceptant la pèrdua van bé tasques constructives com elaboració de narratives. Aquesta integració és l'element innovador del curs, ja que fins ara no s'havien contemplat diferents models a la vegada per realitzar intervenció en dol.

La segona sessió ha versat sobre diferents casos de dol i la posada en pràctica a l'aula per abordar-los mitjançant discussió grupal i un role-playing. L'objectiu era mostrar com s'enfoca una sessió terapèutica i quins són els temes més rellevants a tractar.

La tercera sessió ha començat amb les primeres tècniques d'intervenció explicant la teoria

del reprocessament i altres més cognitives.

La quarta i cinquena sessió han posat en pràctica les tècniques constructivistes aplicades al dol com són l'elaboració de diaris, contes, etc. Es realitzaven i comentaven a l'aula.

La sisena sessió ha explicat tècniques estratègiques i gestàltiques i s'han posat en pràctica escultures, constel·lacions i tècniques més emocionals.

La setena sessió ha introduït el paper del psicòleg a les emergències partint d'un cas pràctic i treballat en grups. Aquest tema ha vingut demandat directament pel grup de treball de dol i pèrdues de la delegació de Tarragona del COPC, el que mostra una vegada més l'interès en el camp del psicòleg/a d'emergències.

La vuitena i última sessió s'ha hagut de dividir en casos pràctics de les pròpies alumnes i la teoria i pràctica dels grups de dol.

Com ha passat ja en anteriors edicions falta temps i més sessions per poder realitzar tot el temari. De fet, es va intentar afegir una sessió més a demanda dels alumnes però no va ser possible. En següents edicions es plantejaran 40 hores en lloc de 32.

Cada vegada més hi ha psicòlegs

interessats en la pràctica terapèutica d'acompanyament i intervenció en processos de dol i encara més en la psicologia d'emergències.

El resultat dels tallers ha estat molt satisfactori per part dels alumnes i de la docent. La participació ha estat molt elevada i les sessions han resultat ser molt dinàmiques i motivadores. La gestió de la delegació del COPC a Tarragona ha estat eficient en el funcionament del curs.

Àfrica Macías, psicòloga d'emergències, trauma, dol i psicofertilitat, col·legiada 16.497

Taller: La pèrdua i els processos de dol a la infància i l'adolescència

TALLER: LA PÈRDUA I ELS PROCESSOS DE DOL A LA INFÀNCIA I L'ADOLESCÈNCIA

El passat 22 d'octubre, el grup de treball en Pèrdues i Processos de Dol de la delegació de Tarragona va organitzar un taller titulat "La pèrdua i els processos de dol a la infància i l'adolescència".

L'activitat es va distribuir en dues sessions de 4 hores cadascuna. La 1a va anar a càrrec de la Neus Ballesteros, pedagoga, i dirigida a l'àmbit de la infància, es van tractar les emocions implicades en els processos de dol, les bases teòriques de la psicopedagogia del dol i es van donar recursos per a l'acompanyament del dol a la infància.

La 2a sessió, enfocada a l'àmbit de l'adolescència, va ser dirigida per l'Inmaculada Díaz, psicòloga col·legiada, i es van ensenyar eines per reconèixer i treballar les emocions en els processos de dol i, mitjançant la presentació de casos clínics, es van treballar els diferents tipus d'afrontament en aquesta etapa.

Taller: La pèrdua i els processos de dol a la infància i l'adolescència

TALLER: UTILITZACIÓ DE LA HIPNOSI EN PROCESSOS DE DOL

El passat 17 de novembre es va realitzar a la seu del COPC de Tarragona el Taller "Utilització de la hipnosi en processos de dol", organitzat pel Grup de Treball de dol i pèrdues, a càrrec de la María José Serrano, Doctora en Psicologia, Professora col·laboradora de la Universitat Oberta de Catalunya i psicoterapeuta en Alba Psicologia, amb àmplia experiència en tractament de trauma i dol, i membre de la Sociedad para el Avance de la Hipnosis Experimental Aplicada (AAHEA) i dels grups de treball de pèrdues i dol i d'hipnosi clínica del COPC.

L'objectiu del taller ha estat acostar als participants a la utilització d'una eina que pot ser de molta utilitat en algunes situacions que es donen en els processos de dol (ansietat, trauma...), per a tal fi es va explicar el que és la hipnosi així com els diferents mites que els mitjans de comunicació i les pel·lícules ens han fet creure, va fer un repàs de les bases teòriques i experimentals de la hipnosi, o sigui, allò que està estudiat i que s'ha demostrat que és útil en determinats problemes, així com la presa de consciència de la manca d'estudis i els buits que tenim en determinats camps. Es va explicar també en què consisteixen els tres tipus d'hipnosi: clàssica, ericksoniana i hipnosi desperta (model de València) així

María José Serrano. Taller: Utilització de la hipnosi en processos de dol

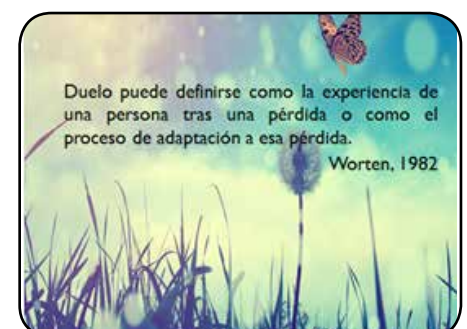
com les formes d'induir hipnosi des d'aquestes tres perspectives i la utilitat de les suggestions que es puguin donar quan la persona està hipnotitzada.

Posteriorment es va fer un repàs sobre allò que considerem dol, el que ens diu el DSM-V i el que ens diuen altres autors (Lindermann, Kübler-Ross, Sanders, Worden...), així com els diferents tipus de pèrdues i les diverses situacions que ens poden portar els pacients a consulta, les manifestacions físiques i cognitives del dol i el dol patològic.

Per tal que els alumnes puguin veure la utilitat i la utilització de la hipnosi, es van presentar diversos casos, on podíem trobar simptomatologia

diversa com la culpa, l'estrès posttraumàtic, la negació..., i la finalitat i manera d'utilitzar la hipnosi en la resolució d'aquestes situacions.

María José Serrano, psicòloga col·legiada 14.211

GT: PSICOLOGIA COACHING

Victòria García. Cicle: Psicologia Coaching aplicada a la vida diària 2016. Coaching i estrès laboral

CICLE: PSICOLOGIA COACHING APLICADA A LA VIDA DIÀRIA 2016. COACHING I ESTRÈS LABORAL

El passat dia 28 de setembre va tenir lloc a la Delegació del COPC de Tarragona una xerrada sobre *Coaching i estrès laboral*; iniciativa del Grup de Treball de Psicologia Coaching, dins el cicle Psicologia

Coaching aplicada a la vida diària 2016.

En la ponència es van tractar aspectes com la importància de saber-se adaptar als canvis en la societat actual, tant pel que fa a les contínues evolucions de les mateixes empreses com a la manera de gestionar la resposta d'estrès davant noves exigències, la qual s'associa a

nombrosos trastorns i addiccions; i que les organitzacions empresarials acaben patint en termes de productivitat i absentisme.

Es va comentar com la interpretació de les diferents situacions de l'entorn (terminis curts per lliurar tasques, manca de personal, inestabilitat laboral...) poden ser determinants per enfrontar-se adequadament a les

diferents necessitats i reptes, segons es percebin o no com amenaçadores. Així es van diferenciar els dos tipus d'estrès: l'eustrès, o estrès positiu, el qual ens aporta motivació, una actitud positiva cap a les tasques que realitzem i ens fa posar focus; i el distrès, o estrès negatiu, que ens porta al patiment, a viure la feina com un problema i, en alguns casos, a la malaltia.

Per altra banda, la resposta d'estrès està vinculada a variables com la capacitat de control així com al suport social amb el que compta la persona.

Uns dels objectius de la xerrada era que els assistents prenguessin consciència de la seva situació particular dins el món laboral, motiu pel qual es va obrir un espai de reflexió personal, que va portar posteriorment a la identificació de quins eren els principals estressors a l'entorn laboral, entre els quals van esmentar-se la sobrecàrrega de treball, el ritme de treball accelerat, la responsabilitat sobre persones i els conflictes interpersonals.

Es va parlar de les conseqüències que té, tant pel treballador com per les organitzacions, el fet de no gestionar l'estrès adequadament. Així el treballador pot veure afectada la seva salut (síntomes neurovegetatius, trastorns psicossomàtics, trastorns de la son i, en alguns casos, afeccions psicològiques), i les empreses hauran d'afrontar un major absentisme laboral, una disminució del rendiment i la productivitat, un deteriorament de les relacions humanes i desmotivació, entre altres efectes negatius.

L'objectiu no és eliminar l'estrès sinó

guanyar en flexibilitat per adaptar-nos als canvis, aprendre estratègies d'afrontament i saber com manegar millor les nostres emocions.

Es va fer un repàs de les accions que poden ajudar a reduir o canalitzar el nivell d'estrès i que tenen utilitat més enllà de l'àmbit laboral, sent aplicables a tots els àmbits de la nostra vida tals com tenir una actitud positiva, fixar-se metes realistes, ser assertiu, detectar creences limitadores i potenciadores, "pensar" correctament i acceptar que hi ha situacions que no depenen d'un mateix, perquè no estan sota el nostre control, entre altres.

Una dinàmica molt ben acceptada pel seu efecte immediat sobre l'estrès va ser dedicar uns minuts a fer un exercici de relaxació guiada, pràctica clau en la gestió de l'estrès.

Es va parlar del Coaching, entès tant a nivell individual com organitzacional, com acompanyament en el procés de canvi començant per la importància de definir correctament l'objectiu que volem assolir i acabant per l'anàlisi dels resultats obtinguts al posar en pràctica el nostre pla d'acció.

I finalment es va fer esment de les característiques que ha de tenir un coach, del seu rol dins del procés de Coaching així com del rol del coachee o client, destacant com a principal element la voluntat de canvi.

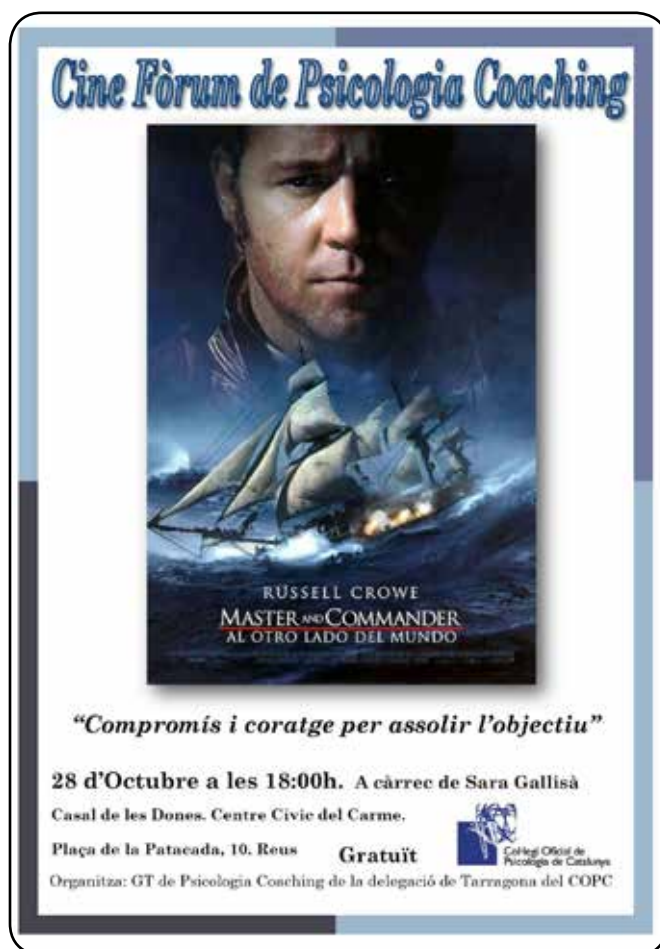
Agraïm la presència i la participació dels assistents i desitgem que la xerrada els hagi estat profitosa en la gestió del seu estrès diari.

Carles Ríos, Psicòleg-Coach, col·legiat 20.734

Victòria García, Psicòloga-Coach, col·legiada 19.674

CINEFÒRUMS DE PSICOLOGIA COACHING OCTUBRE I NOVEMBRE

“Master and commander” i “La leyenda de Bagger Vance”

Durant els mesos d'Octubre i Novembre, es varen realitzar els cinefòrums de Psicologia Coaching: “Master and Commander” i “La leyenda de Bagger Vance”, al centre Cívic del Carme de Reus - Casal de les dones. Els comentaris posteriors de les 2 pel·lícules varen ser molts enriquidors i participatius pel públic assistents. Amb aquesta activitat es pretén connectar la Psicologia

Coaching amb el públic assistent, a través de les fites assolides pels personatges i la seva evolució personal en les diferents pel·lícules presentades i així connectar amb l'experiència personal que pugui tenir l'espectador referent als temes que van sorgint a la pel·lícula: valors, resolució de situacions, etc... per arribar a la reflexió personal de l'espectador el Psicòleg Coach utilitza la reflexió, la pregunta oberta, la metàfora.

La pel·lícula “Master and Commander”, ambientada a les guerres Napoleòniques l'any 1805, quan Bonaparte dominava Europa,

Anglaterra resistia per la seva flota naval. El mar era un camp de batalla entre la nau francesa Acheron i la nau Anglesa Surprise, capitanejada per Aubrey (Russell Crowe), després d'un primer atac d'Acheron, a on Surprise va quedar tocada. Aubrey, després de reconstruir la nau i amb una estratègia de camuflatge molt ben dissenyada i planificada, persegueix a la nau enemiga per interceptar-la i capturar-la. La pel·lícula també ens ensenya uns valors com el treball en equip, el respecte, la lleialtat per aconseguir els objectius grupals per davant dels objectius parcials d'altres membres de la tripulació. Així com l'estil de

lideratge del capità.

La pel·lícula “La leyenda de Bagger Vance”, ens mostra el retorn d’un golfista, Junuh, en un torneig de golf, i com s’ha d’enfrontar a les seves pors; per tornar a ser qui havia estat abans, el que anomena la pel·lícula, retrobar o connectar amb el seu swing. Per tornar a recuperar el seu joc, contracta al caddie, en Bagger Vance, un caddie que fa el paper de Coach, amb les seves reflexions i metàfores, aconsegueix que en Junuh, venci les seves creences limitants, i desenvolupi el seu potencial, trobant el seu swing o essència. La pel·lícula ens fa pensar

en trobar el swing de cadascú, i si s’ha oblidat soterrat en múltiples obligacions o pressions de l’exterior, recuperar-lo i encaminar-nos una altra vegada cap a ell. I com amb confiança en un mateix i focalització es pot recuperar o connectar amb el talent personal i assolir l’objectiu fixat.

Sara Gallisà Mestre, psicòloga coach, coordinadora del GT de Psicologia Coaching, col·legiada 15.728

Cicle: Psicologia Coaching aplicada a la vida diària 2016. Psicologia Coaching i relacions personals

CICLE: PSICOLOGIA COACHING APLICADA A LA VIDA DIÀRIA 2016. PSICOLOGIA COACHING I RELACIONS PERSONALS

El passat dia 15 de Desembre va tenir lloc a la Delegació del COPC de Tarragona una xerrada sobre *Coaching i Relacions personals*; iniciativa del Grup de Treball de Psicologia Coaching, dins el cicle Psicologia Coaching aplicada a la vida diària 2016. La ponent de la xerrada va ser Montserrat Ribot, experta en Psicologia Coaching, especialista en processos de Coaching personal, dirigits a trobar parella o a millorar les relacions de parella mitjançant el Coaching; la negociació assertiva i estratègica en la parella. A més, és autora del llibre "Amor de veritat: com trobar-lo i fer que duri".

La xerrada es va centrar en les relacions de parella, com diu en

el seu llibre com trobar la parella adequada i aconseguir que aquesta relació de parella sigui perdurable en el temps. Podríem dir que la xerrada va tenir 3 parts:

La **primera** basada en saber que busquem en l'amor; quins valors ha de regir una relació de parella estable, a on tota parella estable es basa en tenir un amor complet; a on hi hagi compromís, intimitat i passió. I per això primer s'han de saber reconèixer els mites romàntics i les possibles trampes en les quals es cau en les relacions personals; trampes que fan que la parella fracassi o que la gent no es vulgui aparellar... potser un dels majors mites romàntics és que l'amor ho pot tot, creure que podem canviar a la nostra parella; fer-la que s'assembli al nostre ideal...i això no funciona així...no podem canviar a l'altre, o que el sacrifici per la nostra parella

farà que la relació funcioni, i no s'ha de patir per la parella; com se'ns ha fet creure sempre; l'amor és donar i rebre. En aquesta part també es va parlar de l'autoestima personal basada en la confiança, respecte i acceptació en un mateix per poder construir una bona relació de parella, perquè la felicitat depèn de nosaltres no de l'altre. En essència l'autoestima és el respecte cap a un mateix, que és que s'anomena tenir dignitat, que és la major font de poder personal, amb aquest poder personal, es podrà realitzar una bona tria de la futura parella, i farà que no caiguem en relacions tòxiques, amb una bona autoestima podrem defensar els nostres drets i interessos i mantenir una relació d'igual a igual amb l'altre.

La **segona** part es va basar en el que ens cal per a trobar parella:

Montse Ribot. Cicle: Psicologia Coaching aplicada a la vida diària 2016. Psicologia Coaching i relacions personals

1. Trencar les nostres creences limitants sobre el món de la parella com per exemple el “Ja no queden homes aprofitables”; “A mi no em voldrà ningú”, “No sóc compatible amb ningú” es poden tenir creences limitants de mereixement, de capacitat, de impossibilitat, o impotència.

2. Estar disponibles, havent guarit les ferides del passat

3. Reconèixer el nostre estil afectiu: segur, ansiós o evitador; en el qual es basen les pors a trobar parella o a fracassar en la parella....a vegades les pors fan que es boicotegin les relacions de parella. Es varen anomenar les pors següents: por a ser abandonat, al rebuig, a equivocar-se, al compromís, o a la soledat.

4. Buscar una parella compatible amb nosaltres sobretot

basada en el nostre sistema de valors, el nostre estil de vida i aficions, la nostra sexualitat, nivell intel·lectual, estil afectiu i projecte comú de parella. Abans de sortir a buscar a parella és convenient realitzar una llista de la nostra parella ideal, així la podrem identificar

5. Posar-nos en acció sortir o fer accions per trobar parella en mitjans online, ser prudent, tenir paciència i perseverar.

I la tercera part de la xerrada es va basar en la negociació assertiva i estratègica dels membres de la parella, per poder-la mantenir en el temps. Saber demanar i rebre amb igualtat de condicions. Tenint en compte que el que no és negociable, són els valors i l'amor.

Tot el contingut de la xerrada es podria trobar en el seu llibre: “Amor

de verdad”.

Durant el transcurs de la xerrada es van anar incorporant exercicis i preguntes dirigides al públic assistent que feien que la sessió fos molt dinàmica i participativa, públic el qual estava molt interessat en el tema que es tractava i en va gaudir molt.

Sara Gallisà Mestre, psicòloga coach, coordinadora del GT de Psicologia Coaching, col·legiada 15.728

Sabadell Atlántico
Professional BS

Col·legi Oficial de
Psicologia de Catalunya
Delegació Tarragona